

אופיר טסטה

התשס"ב - התשפ"ד

2001-2023

בס"ד

אופיר טסטה

20/12/2001 – 7/10/2023

תוכן עניינים

מבוא 3

ילדות.....4

בגרות.....11

גיוס.....23

הנפילה.....27

הרקע לתקופה29

הנצחה31

מבוא

אופיר הוא הילד השני במשפחת טסטה.

אביו, טל, עובד במשטרת ישראל.

אימו, בטי, אחות במרפאת עיינים בביה"ח שערי צדק.

לאופיר אח ושתי אחיות: שחר היא אחותו הגדולה, אופיר

הוא השני במשפחה, אחרי דביר ושירה הודיה היא

האחרונה.

מצד אביו יש לאופיר את סבא יעקב וסבתא רותי,

לאופיר שלושה דודים מצד אביו, ויקי, שי, שימעון.

מצד אמו יש לאופיר את סבתא ציונה, וסבא יהודה ז"ל,

אשר נפטר לפני 18 שנה.

דודיו מצד אימו הם, אטי וקובי.

אחיותיו ואחיו של אופיר נולדו כולם בהדסה עין כרם שם

עבדה סבתא ציונה כאחות.

אולם בלידתו של אופיר, אמו לא הספיקה להגיע להדסה עין

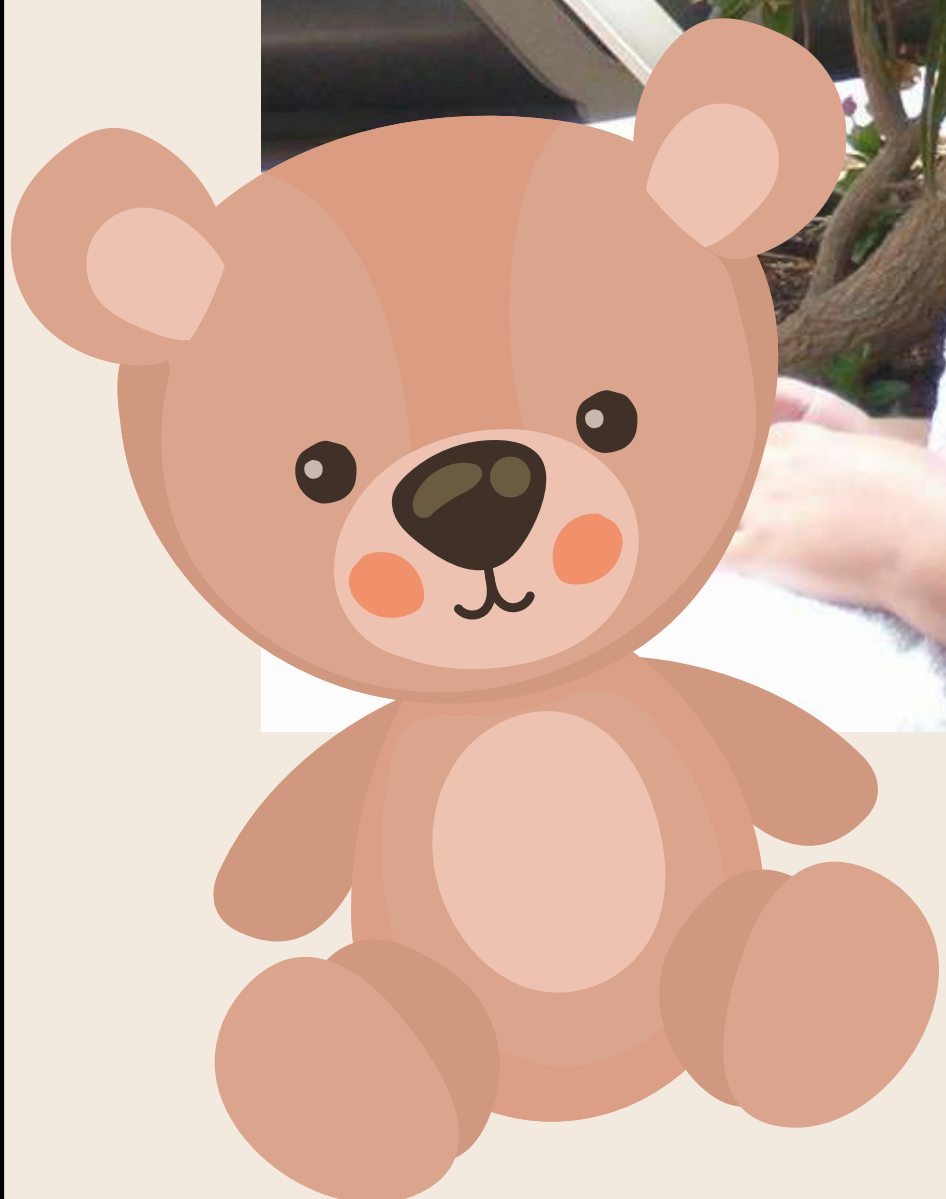
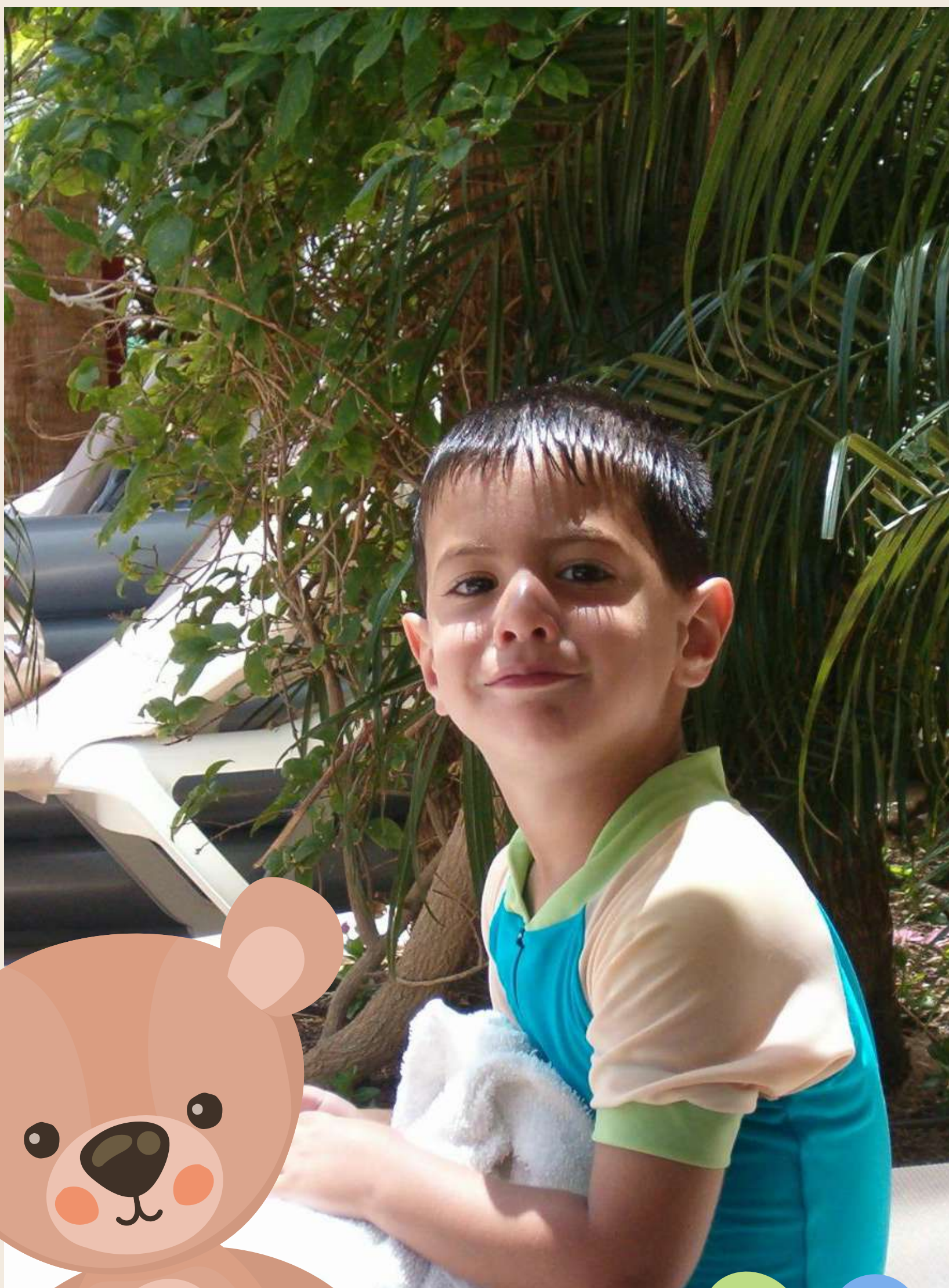
כרם, דבר שהתאים מאוד לאופי שלו, בתור ילד שמיהר

תמיד לכל דבר:)

והוא היחיד שנולד בבית החולים הדסה הר הצופים ביום

שני שעה 8:00 בערב.

ילדות

**אופיר למד בגן של מועצת בנימין בישוב אדם.
כאשר גדל למד בבית הספר "שובו".**

בית ספר זה מהווה תשתית ללימודי קודש ברמה גבוהה אולם לא פוסח גם על לימודי החול. אנגלית, מתמטיקה וכו'.. בית הספר "שובו" לא היה קרוב לבית ואופיר הי"ד היה תלמיד עצמאי ושקדן הוריו מספרים כי למרות שההסעה הייתה יוצאת מוקדם אופיר היה קם עוד יותר מוקדם והיה דואג להכין לעצמו אוכל לבית ספר. השילוב בבית הספר בין רמה גבוהה של לימודי חול לרמה גבוהה של לימודי קודש שיקף את אוירת הבית בה גדל. בבית היה חשוב החינוך הטהור וחיי יהדות אולם יחד עם שימת דגש גם ללימודי חול ברמה גבוהה על מנת שבעתיד יכולו הילדים להמשיך את דרכם ללמוד ולהתקדם ברכישת מקצוע ולהצליח לפרנס את הבית בכבוד. בית הספר "שובו" סיפק מענה זה.

אופיר אהב מוזיקה

בעיקר את השירים:

• מוחין דקטנות

• דע בני אהובי

• בן המלך

• אייבה של שולי רנד

ובן את הזמרים:

שולי רנד וחנון בן ארי

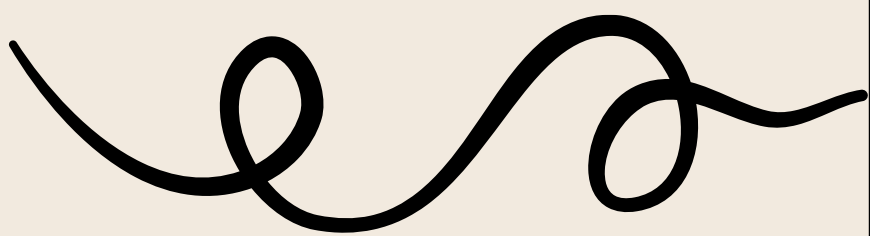
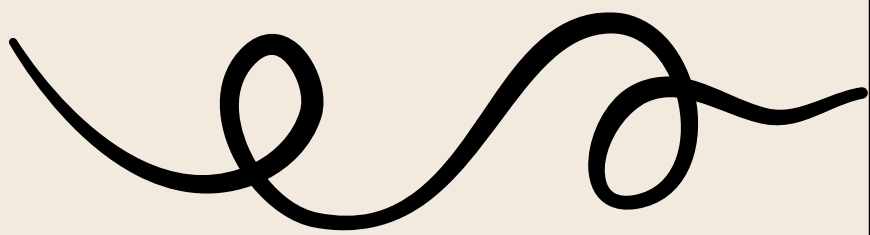
ילד של אהבה

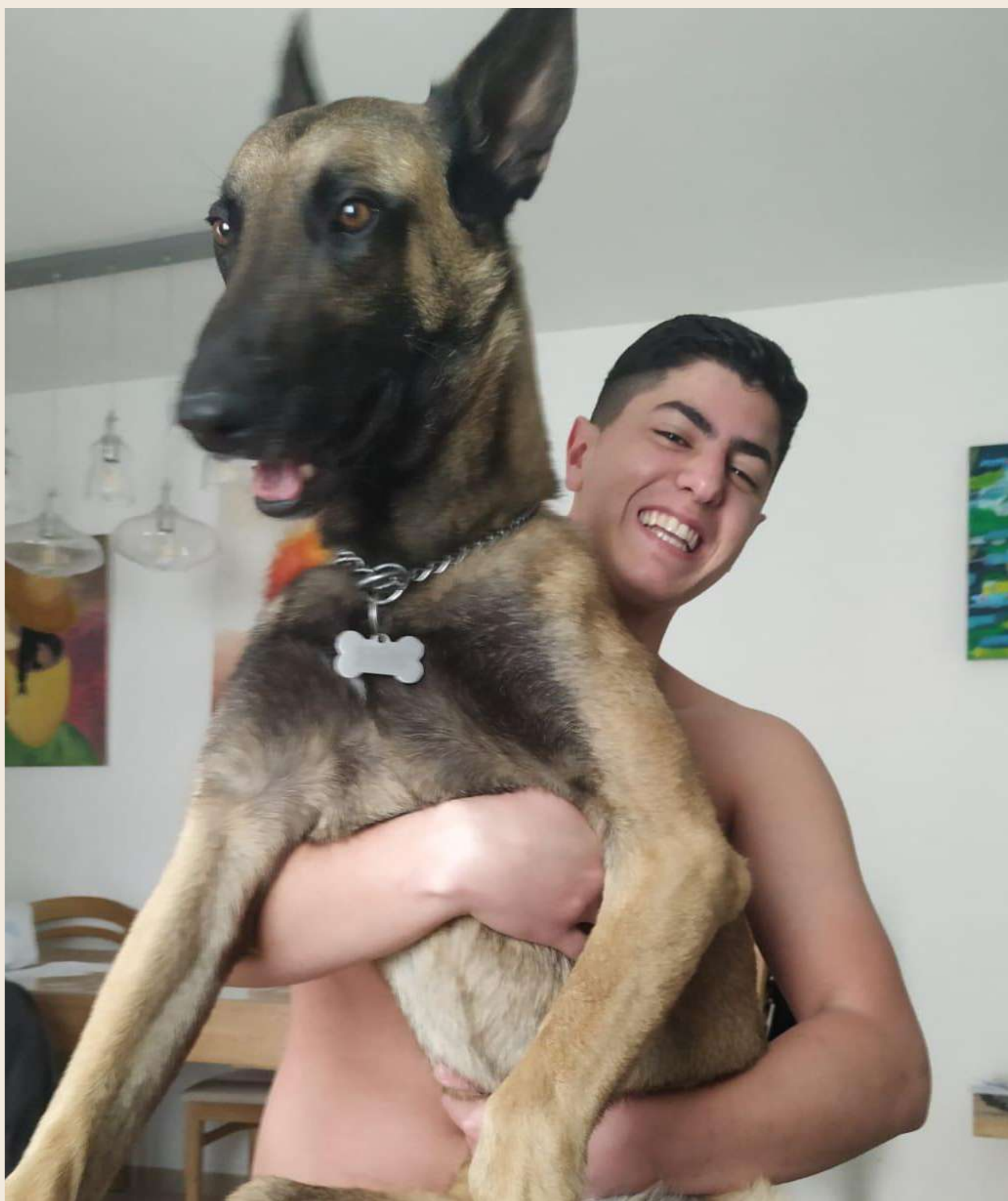

משפחתו של אופיר

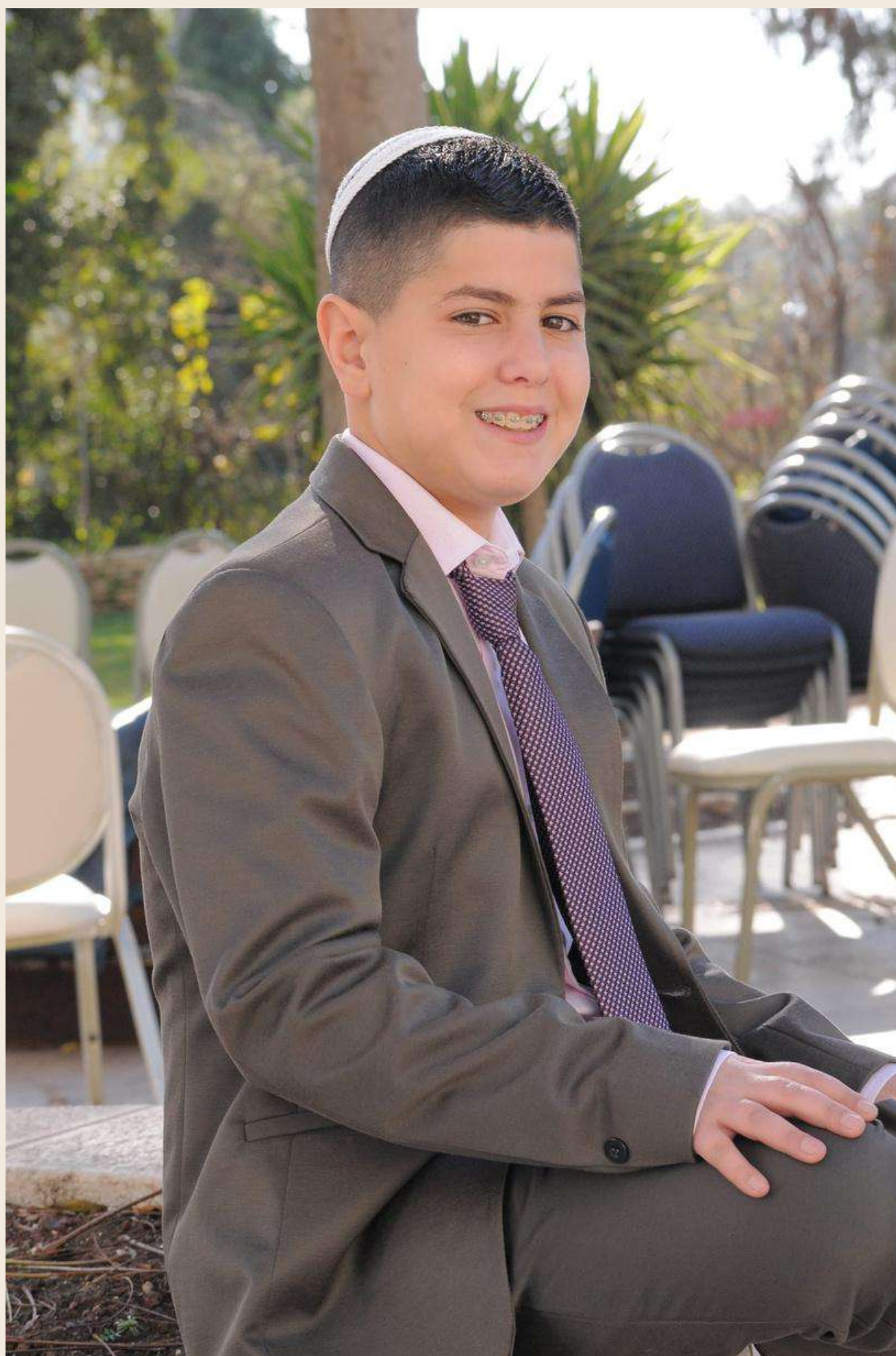

בגרות

בס"ד

בר מצווה

“וקשרתם לאות על ידך..”

חגיגת בר המצווה

**חגיגת בר המצווה התקיימה בשנת 2014 במלון
"גני ירושלים" בשדרות הרצל.**

**העליה לתורה התקיימה במהלך הבוקר בבית הכנסת
במלון ומיד לאחר מכן התקיימה סעודת המצווה.**

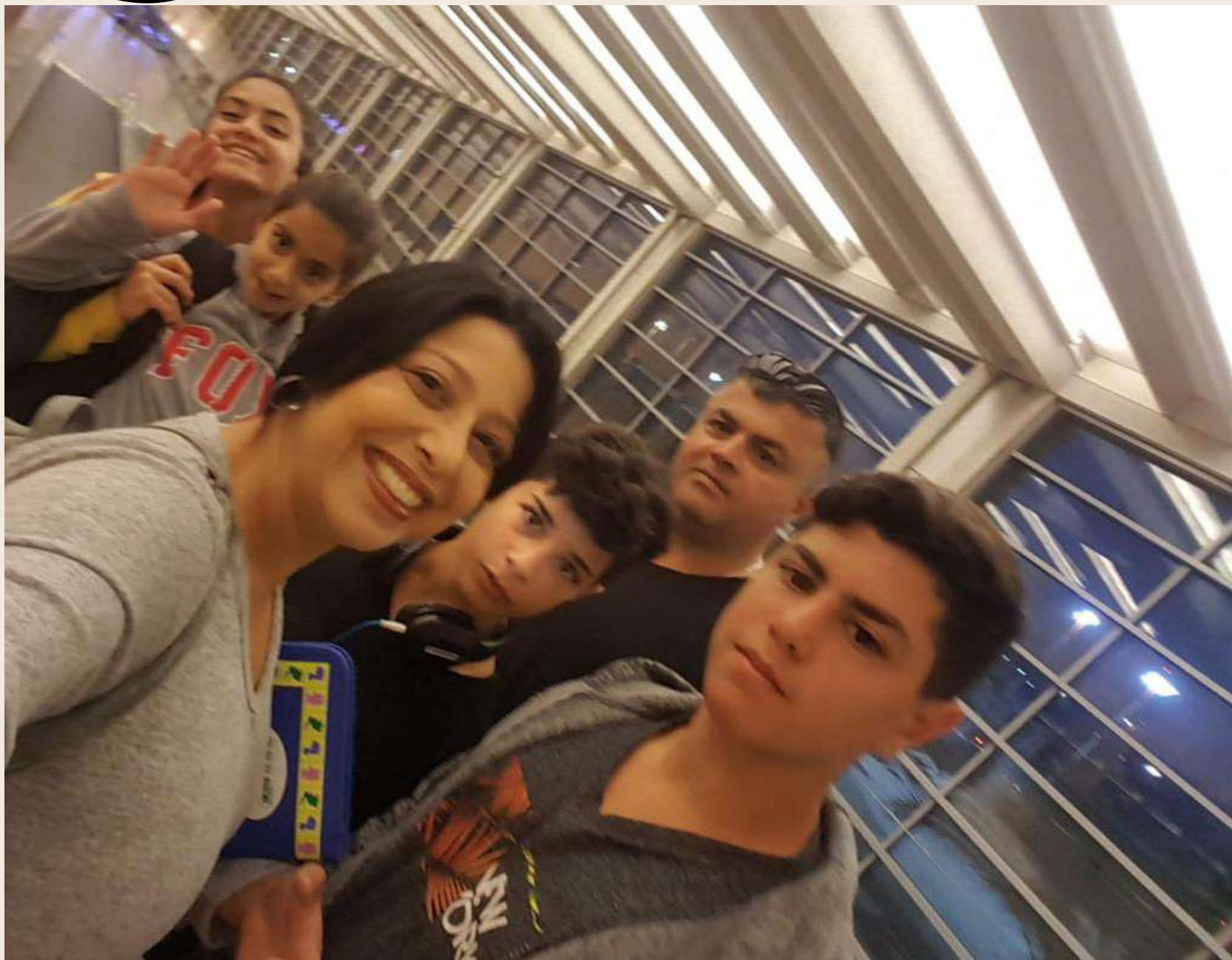

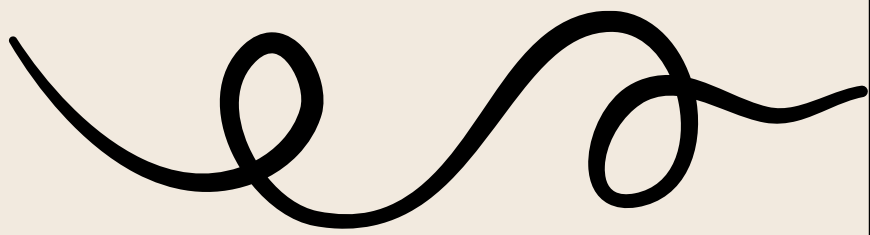
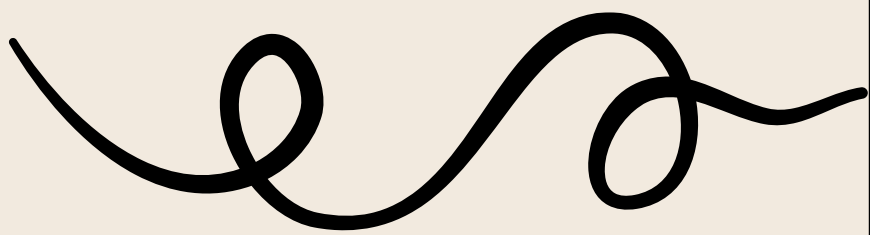
**נהוג אצל המשפחה כי סבתא רותי רוכשת מתנה לכל
נכד בהגיעו לגיל המצוות תפילין.
גם אופיר קיבל את התפילין מסבתא רותי.**

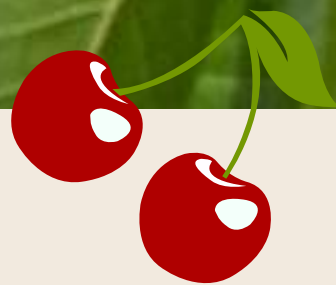
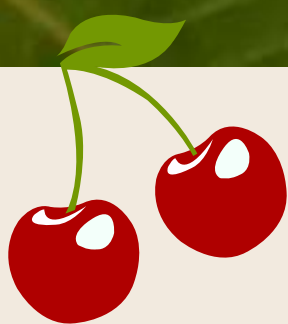
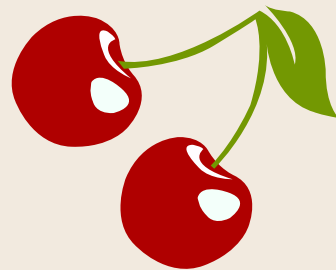
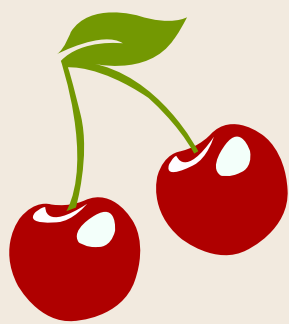
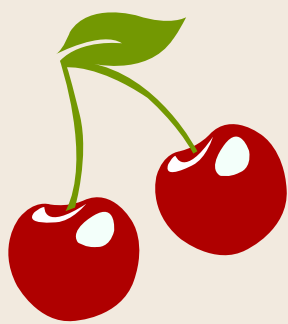
בס"ד

אופיר עם אחותו שירה הודיה

אופיר למד בקרית נוער.

אצל הרב יהודה למד בכיתות ז' עד יב'.

מוריו אהבו אותו מאוד. בהתחלה היה הולך וחוזר הביתה, בשלב כלשהוא ביקש מאמו להישאר בפנימייה, הוא התבטא ואמר "כך אני יכול ללמוד טוב יותר". בנוסף ללימוד, החברים בפנימייה היו עושים יחד שיעורי בית וכן נהנים מחדר כושר.

לאחר הפצרות רבות מצד אופיר והרב יהודה יחד נענו הוריו להפצרותיו למרות הקושי ואפשרו לו להצטרף לפנימייה.

אופיר למד 6 שנים בקרית נוער. הוא היה עוזר ומטאטא את הכיתות בסוף היום וכך היה מקבל מעט כסף לצרכיו האישיים.

בחול המועד ובחופש היה עושה משמרות שמירה באזור הכותל על מנת להרוויח דמי כיס.

**לקריית נוער יש ישיבת המשך אשר חיזרה אחר אופיר
ישיבת "תפארת שרגא" אולם אופיר רצה ישיבה ברמה
לימודית גבוהה יותר ולכן הלך למכינה קדם צבאית "קשת
יהודה" זוהי מכינה דתית בצפון בישוב קשת.**

**לאחר שנה וחצי של לימוד החליט אופיר להתקדם ברמת
הלימוד התורני ולכן באמצע השנה השנייה הוא עבר
לישיבת "מדברה כעדן" ישיבת הסדר של הרב קוסטינר.
הרב קוסטינר מכהן בה כראש ישיבה והיווה בשביל אופיר
דמות משמעותית במהלך חייו.**

מוריו תמיד אמרו עליו:

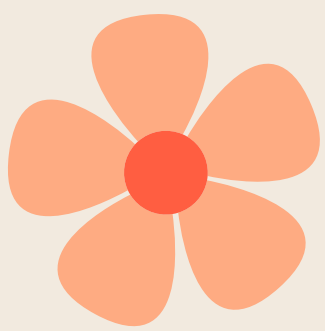
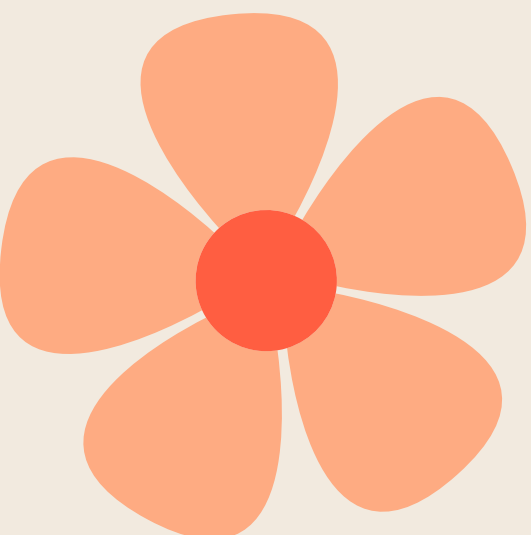
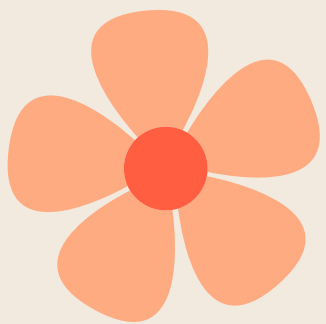
"אם יש ילד שבאמת הגיע ללמוד ולדעת זה אופיר"

**אופיר מאוד אהב ללמוד ולהגות בגמרא.
ביום כיפור בין תפילה לתפילה הוא היה יושב והוגה בגמרא
במקום להמתין לצאת הצום..
אחותו שחר שלא למדה בבית ספר דתי נהגה להתפלפל עימו
הכי הרבה.**

**כאשר למד בישיבת הסדר העיד עליו רבו כי היה קם כל
בוקר ופותח את הבוקר בטבילת טהרה במקווה.**

וכך אמר עליו רבו שהעיד עליו:

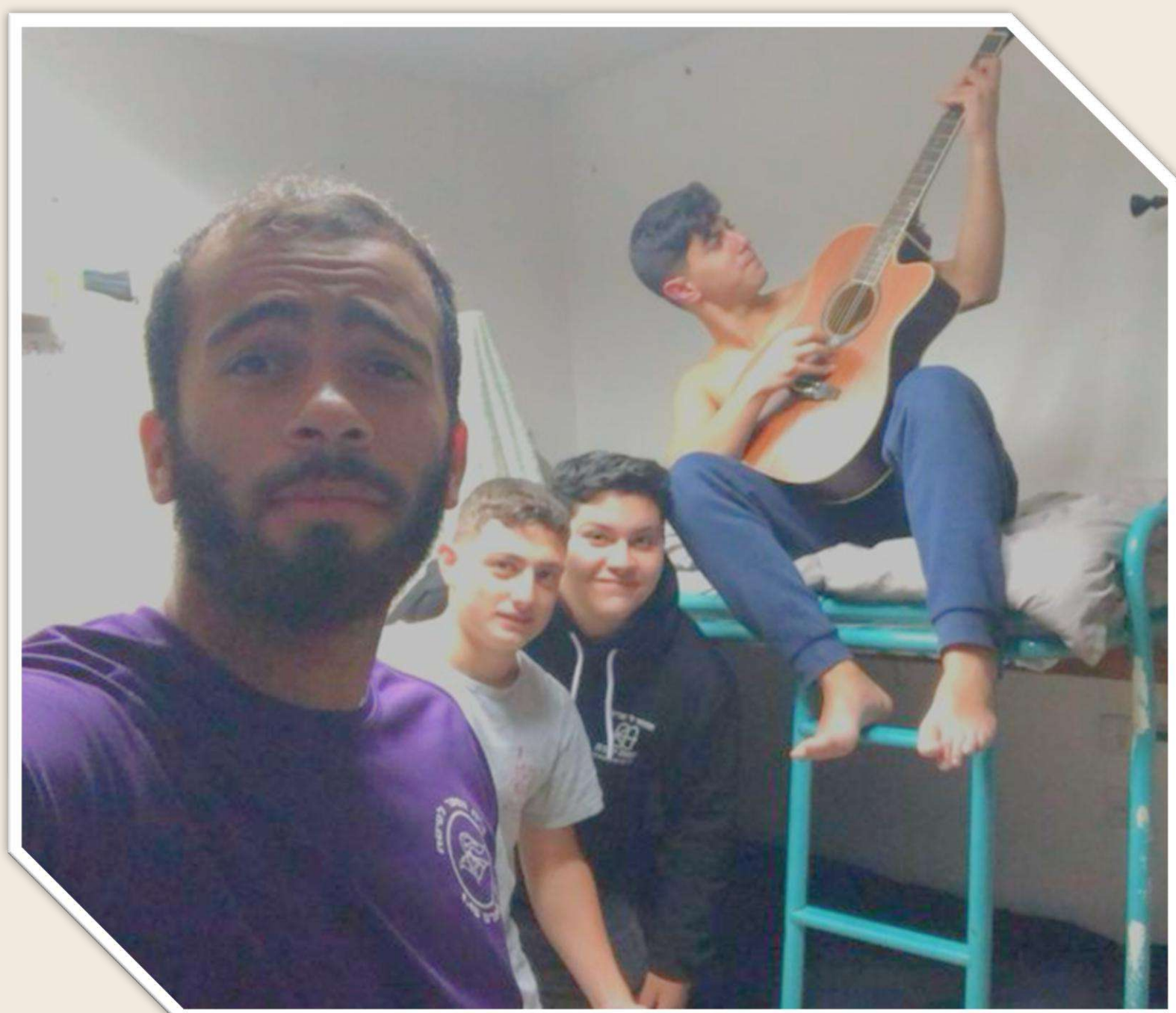
"גם אני קמתי כך כל בוקר היינו יוצאים יחד"

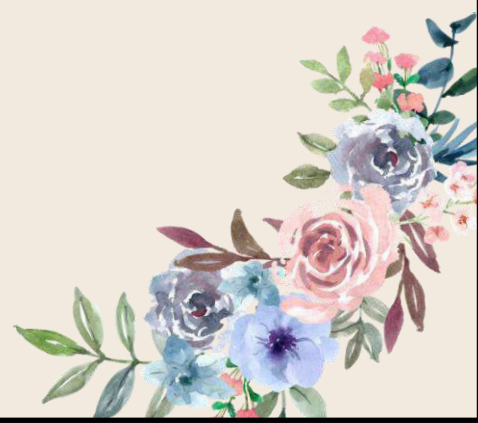
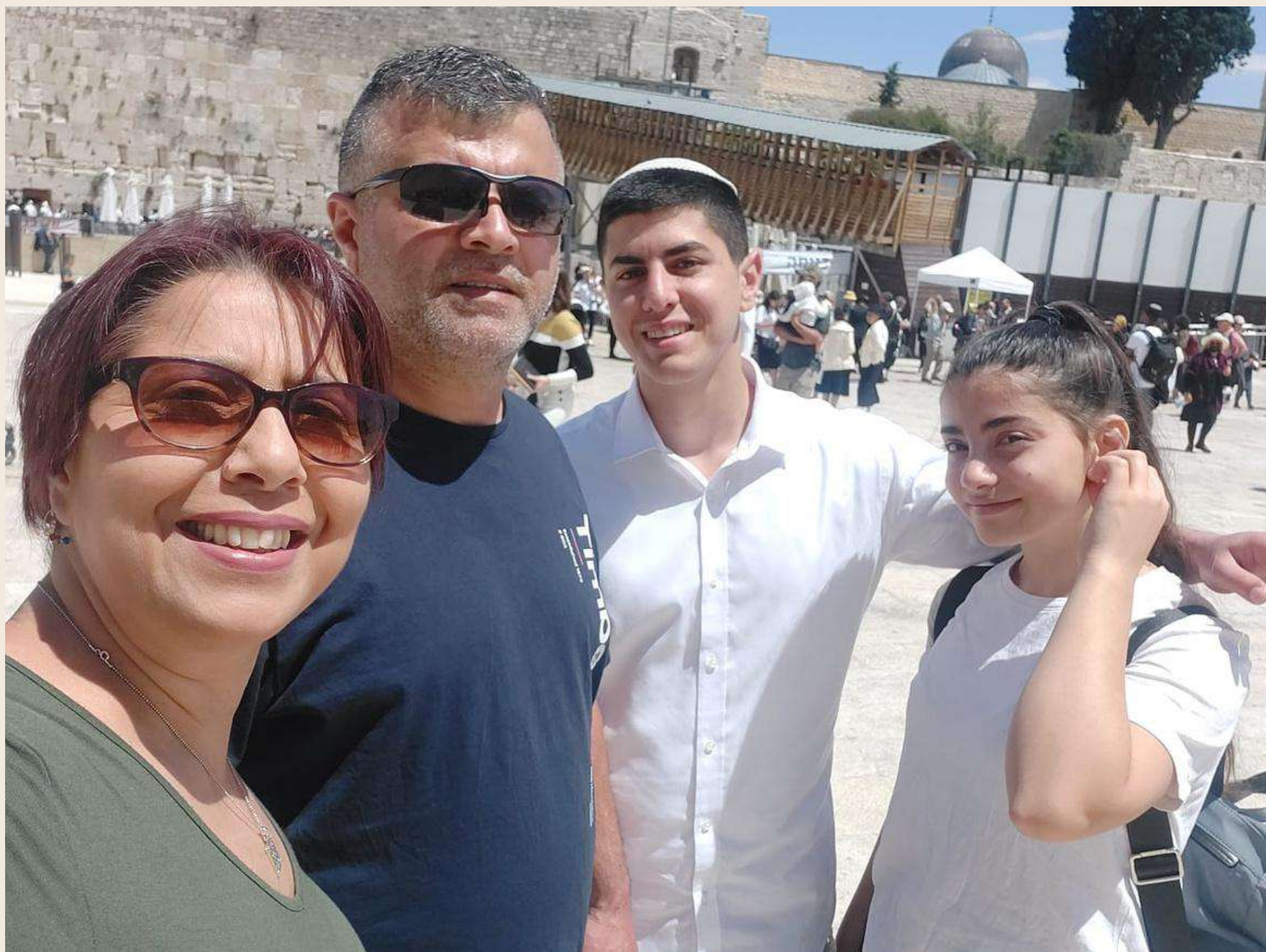
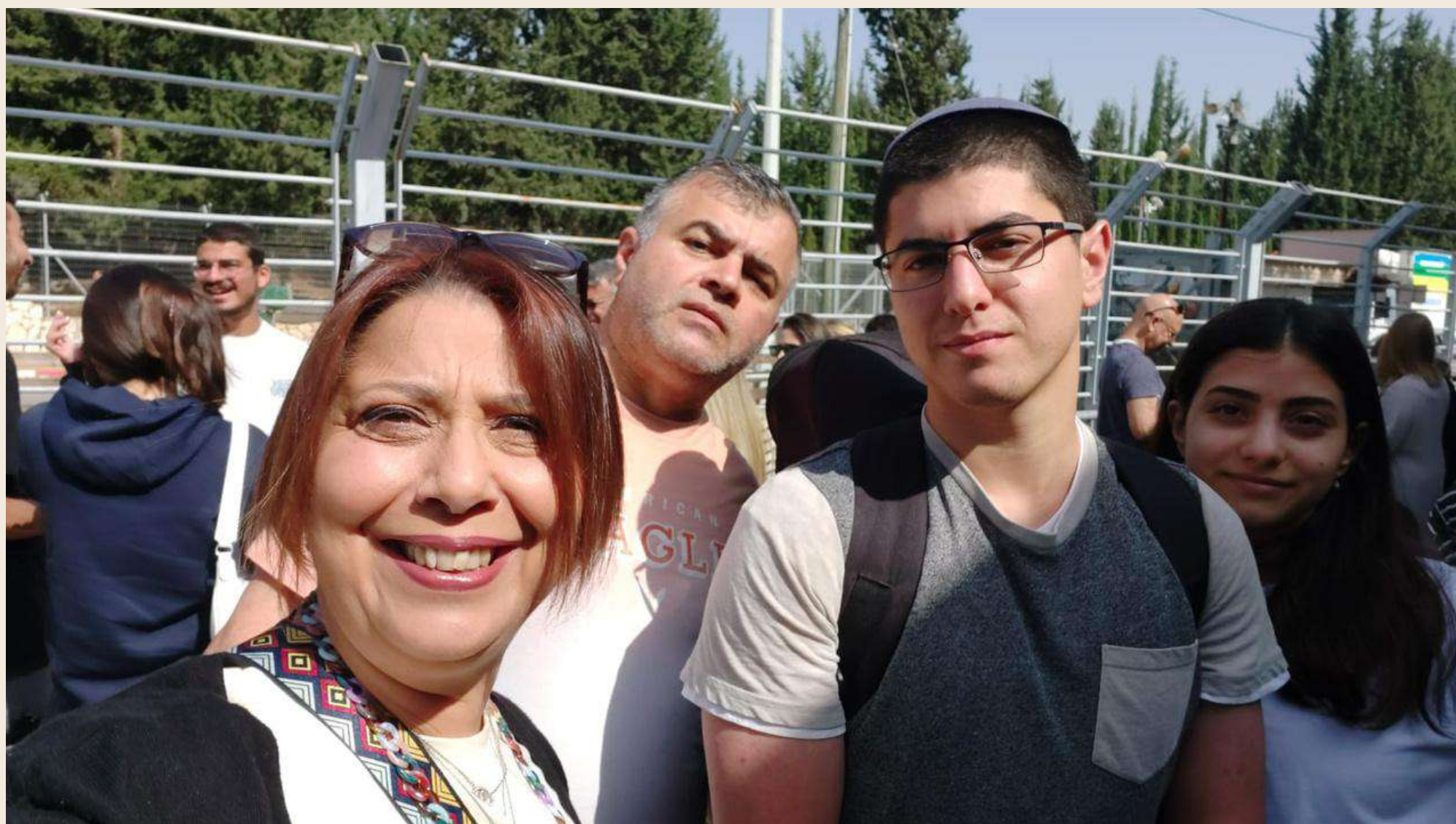

אופיר ידע לנגן על גיטרה, עד כה לא מצאו במשפחה שיר או לחן שחיבר "אני עוד מקווה למצוא משהוא בחפציו" אמרה האם.

משנת החיים של האמא הייתה ללמוד לקבל את השני, את השונה, את האחר. היה בבית מושג של "אני" הרצונות והצרכים שלי יחד עם גבולות ברורים. נראה שבעקבות כך היה יותר קל לקבל את הדרך שבה אופיר בחר ללכת.

אופיר בחר לחיות הווי של חיי תורה ויהדות. הישיבה האחרונה בה היה הייתה ישיבת הסדר. הוא הקפיד מאוד על שבתות וחגים, היה נוהג להטביל את כל הכלים החדשים שנרכשו בבית, במיוחד היה חשוב לו הצניעות של המשפחה, אם היה בגד מסוים שלא היה נראה לרוחו הוא היה מעיר על כך בעדינות ומבקש שיחליפו את הבגד.

גיוס

יום הגיוס החל בתאריך 16/04/2023
שנחשב לגיוס מרץ

סיפור הגבורה

**יום הגיוס של אופיר הי"ד החל בתאריך 16/04/2023. תמיד
אמר למי ששאל "איפה שירצו אותי, לשם אלך" והיה
במחשבה שמי שלא מתגייס לצבא עובר על מצוות עשה
מהתורה, מבחינתו הייתה חובה להגן על עם ישראל ועל
מדינת ישראל!**

**אופיר הי"ד סיים מסלול בשריון כטען טנק, ביום חמישי
שלפני כיפור, קיבל סיכת לוחם, ונסע עם הוריו הבייתה.
"קיבלנו אותו במתנה לחמישה ימים", מדגישה המשפחה.
במוצאי שבת שלפני כיפור יצאה כל משפחתו של אופיר
לסליחות בכותל. "הייתה זו חוויה מדהימה והחוויה
האחרונה שלנו כמשפחה " מדגישה בטי האמא. אופיר דאג
להביא לאחיות שלו סידור תפילה ולימד אותן איך להתפלל
בסליחות.**

**ביום הכיפורים בין התפילות למד עם אחיו גמרא, בסיום
הצום הכין את התיק שלו לחזרה לצבא. בבוקר יום שלישי
הוא יצא חזרה לצבא, בידיעה שהוא עולה לשמור על הגדר
בעזה. ביום ראשון שאחרי, לקחו את הצוות שלו להכין את
הטקס למשפחות שכולות של מלחמת יום הכיפורים, תוך כדי
הכנות, כותב לו אחיו דביר בואטסאפ- "מה אתה עושה ברמת
הגולן" ? אופיר ענה לו: "טקס משפחות שכולות".
אימו הגיבה: "לא עלינו"..**

**גם בשמחת תורה שירת בשריון היה ב'כוננות עם שחר' על
גבול רצועת עזה. "המצלמה שלי לא טובה, אחרת הייתי
מצלם לכם כמה יפה כאן, הכל ירוק ויפה..."**

“וְאֶעֱבֹר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶה מִתְבּוֹסֶסֶת
בְּדַמֶּיךָ וְאֹמֵר לָךְ בְּדַמֶּיךָ זָחִי”

**אופיר שלח להוריו הודעה מוקלטת שעות ספורות לפני
התקדש החג וכן תמונות פסטורליות ממרומי צריח הטנק.
הוא אף הרים טלפון לאחל חג שמח לבני המשפחה. השיחה
עם אחותו שחר נקטעה, היה כבר מאוחר וזמן כניסת החג
התקרב. אופיר הבטיח לה כי מיד בצאת החג הוא יצור קשר
טלפוני נוסף....**

קשר שמעולם לא נוצר...

**בבוקר שמחת תורה, התמונה הפסטורלית הפכה לתופת
שבה נלחמו הוא וחבריו כמעט לבדם, כשהם הורגים לא מעט
מחבלים. כשהחלה המתקפה, פלוגת הטנקים שאליה היה
שייך היתה בקו האש הראשון של המחבלים. אופיר היה
הטען בצוות הטנק שעוד הספיק להילחם על הגדר. הוא
וצוות הטנק שלו נלחמו כמו אריות במשך שעות והרגו
עשרות מחבלים עד שנגמרה להם התחמושת.
מפקד הטנק ועוד לוחם נהרגו במקום מרימונים ומ-RPG.
אופיר נפצע, איבד את ההכרה, אך לאחר כמה שניות
התאושש ולקח פיקוד על הטנק הוא הורה לנהג להמשיך
לנסוע לכיוון השמש, זהו הכיוון הנגדי מעזה. הטנק המשיך
לנסוע והגיע למסיבת הנובה ברעים. בדרך הם דרסו עוד
עשרות מחבלים. כאשר הגיעו אל אזור המסיבה הם פגשו
אזרחים שביקשו את עזרתם.**

**אופיר ירד מהטנק כשראה אזרח קורא לעזרה בשלב זה הוא היה פצוע ומלא בכוויות הוא אמר: " אני לא יכול להילחם אני פצוע קשה זרקו לנו רימונים לתוך הטנק" הוא מסר את הנשק לחייל, הסתובב ורצה להעלות חזרה לטנק, שם נורה ונהרג במקום על ידי המחבלים.
האזרח שקיבל את הנשק היה אלקנה פדרמן.**

**בגבורתו הציל חיים של אזרחים רבים.
שכנראה לעולם לא נוכל לדעת עד כמה.
אלקנה פדרמן יצר קשר עם המשפחה וסיפר כי בזכות אופיר חייו ניצלו. אלקנה העיד כי אופיר היה מלא בכוויות וברסיסים, והבין את הסיטואציה מצוין, כאשר מסר לו את הנשק, כדי שיוכל להתגונן. מאותו רגע שאופיר מסר לאלקנה את הנשק היה לו איך להתגונן.
כאשר נודע למשפחה כל מה שקרה ברעים, ידעה האמא כי אופיר נפל גם כי עדיין לא קיבלה את הבשורה רישמית.
מהברותה כאמא לאופיר היא ידעה שאם הוא היה בחיים הוא היה דואג ליצור קשר כלשהוא ולעדכן כי "הכל בסדר אבל איני יכול לשוחח בעת"
היות והקשר לא נוצר היא הסיקה את מסקנותיה.
48 שעות לאחר נפילתו של אופיר הגיע צה"ל בהודעה רישמית.**

מלחמת חרבות ברזל

מלחמת חרבות ברזל היא מלחמה שפרצה בשבת וחג שמחת תורה כ"ב בתשרי תשפ"ד, 7 באוקטובר 2023.

עם התקפת פתע מצד חמאס, התקפה עקובה מדם ורחבת היקף כנגד יעדים צבאיים ואזרחיים בישראל, ובמיוחד באזור עוטף עזה, אשר הפך את היום לקטלני ביותר ליהודים מאז השואה.

מתקפת הפתע החלה במטחי ירי רקטי מסיביים של אלפי רקטות ופצצות מרגמה לעבר יישובי עוטף עזה ולעבר באר שבע, חבל לכיש, גוש דן, השפלה, השרון ומאוחר יותר גם לירושלים וגוש עציון. בחסות מטחים אלו, חדרו לישראל כשלושת אלפים מחבלים שפלשו לבסיסי צה"ל וליישובים בעוטף עזה, הרגו וטבחו ב – 1145 ישראלים ואזרחים זרים, ביניהם נשים, ילדים, קשישים ותינוקות, (364 מתוכם נרצחו בטבח בנובה אשר היה לרצח הקטלני בתולדות המדינה). במהלך מתקפת חמאס נהרגו גם 301 חיילים, 55 שוטרים ו-10 אנשי שב"כ. המחבלים ביצעו פשעים נגד האנושות וביצעו מעשי התעללות שיטתיים ופגיעה בנשים. בנוסף לכך חטפו לרצועת עזה 252 בני אדם, ביניהם חיילים וחיילות, אזרחים ישראלים וזרים.

**שבועה
באוקטובר**

יהי זכרם ברוך

ישראל הופתעה מהמתקפה.

**כוחות צה"ל לא היו ערוכים להגן כראוי על האזרחים.
חלק מהאזרחים ביישובים שהותקפו נותרו נצורים בבתיהם,
ונלחמו על חייהם עם חברי כיתות הכוננות במשך שעות ארוכות
ללא סיוע צבאי.**

**לבסוף, הרגו כוחות הביטחון הישראליים, בהובלת צה"ל
ומשטרת ישראל, מעל 1,550 מחבלים בשטח ישראל ושבו מעל
200 מחבלים.**

**לאחר שחרור היישובים פינתה ישראל 29 יישובים בעוטף עזה
מיושביהם.**

**המלחמה התרחבה גם לגזרת הצפון, ותושבי 22 יישובים בצפון
ישראל קיבלו המלצה מהרשויות להתפנות, בעקבות חשש
שארגון הטרור חזבאללה יעצים גם הוא את תקיפותיו.
מאז ה 7 באוקטובר, נלחמים חייל צה"ל בסדיר ובמילואים,
בקרבות עזים תוך גילויי גבורה והקרבה רבים.**

בס"ד

הנצחה

הספד של בטי אימו של אופיר

אופירי שלנו היקר לנו מכל.

איך מתחילים לקרוא הספד על ילד בן 21 שכל כולו חסד, אהבת אדם, אחד שלא הלך מצא חן ושכל טוב בעיני הבריות, וכן בטח שבעיני הקב"ה שאהב אותך ולקח אותך להיות לצידו. כל דבר שאומר מתגמד ביחס למעמד הזה שבו אנחנו נמצאים לצערנו הרב והעמוק.

פרידה שנכפתה עלינו, על כולנו.

הפעם האחרונה שהיית בבית, לקחנו אותך הביתה מהטקס בו קיבלת סיכת לוחם. כמה גאווה הייתה בך לשרת את המדינה שכה אהבת. תמיד אמרת שהמצווה הגדולה של כל יהודי במדינה היא להגן על הארץ שלנו בחירוף נפש, גם במחיר של "למות על קידוש השם".

היית איתנו בכיפור, וביום שלישי בבוקר לפני שיצאתי לעבודה חיבקתי אותך חזק ואמרתי "שמור על עצמך חיים שלי, תעדכן כשאתה מגיע ותהיה בקשר כשתוכל"

ידעת שאנחנו דואגים ובכל הזדמנות שהייתה לך יצרת קשר. כשעלית לקו בעזה, צילמת לנו סרטונים וסיפרת לנו כמה עזה יפה, איזה נוף פסטורלי.

ניסית להרגיע כשאמרת לנו ש "אנחנו רק על הגדר אמא, אנחנו לא נכנסים"

רק על הגדר ולא ידעתם איזה מחירים הולכים לגבות מאיתנו ביום שאחרי..

התקווה שלי, ילד יפה שלי, שהלכת מהר. שלא סבלת. שלא פחדת. כי היית גיבור. אף פעם לא פחדת מכלום, אני מקווה שגם הפעם. גיבור של אמא.

ילד פלא שלי, עלם חן, יפה תואר ונעים הליכות.

תנוח על משכבך בשלום, שמור עלינו מלמעלה.

תודה בן יקר שלי, שנתת לי את הזכות להיות אמא גאה ל21 שנים יפות וטובות.

טל, אביו של אופיר

אני ובטי תמיד דיברנו בינינו ואמרנו, הילד הזה כבר הבין את מהות החיים, יודע להבדיל בין עיקר לתפל, יודע להתמקד בעיקר, ו"לדפדף" את מה שלא חשוב. אופיר למד בקריית נוער, החליט שהוא הולך לקריית נוער, שם קיבל חינוך של אהבת התורה, אהבת המסורת, אהבת ארץ ישראל. כשסיים תיכון אמור היה להתגייס לצבא.

אמר לא! אני הולך למכינה קדם צבאית. עוד קצת תורה, עוד קצת מסורת ועוד קצת להתחזק. הוא החליט שהוא יבחר לעצמו את המכינה, ובדק המון מכינות, עד שהחליט לאיזו מכינה ללכת. בסופו של דבר הוא בחר ללכת למכינת קשת יהודה, ברמת הגולן. שם הוא עשה שנה וחצי, ינק שם ציונות, למד גמרא, אהבת הארץ, אהבת התורה ואהבת האדם, והיה צריך להתגייס לצבא. ואז הוא אמר לי "אבא, אני לא יכול להתגייס לצבא אם אני לא יודע לפתוח דף גמרא, צריך ללמוד גמרא, אני רוצה ללכת לישיבה". אמרתי לו בבקשה, ואז הוא בדק ישיבות, ועשה שם שבתות ואז החליט ללכת ל"מדברה כעדן" ישיבה של הרב קוסטינר במצפה רמון, ישיבה שכל כך אהב להיות בה. כל שבת שהגיע, ראינו את הילד פורח, איזה חינוך ואיזה ערכים הוא מקבל.

כל הזמן הוא דיבר על אהבת הארץ ומבחינתו לימוד התורה ואהבת הארץ זה מה שלוחם צריך. בלי תורה ואהבת הארץ- לוחם לא יכול להיות לוחם! הוא לא יודע על מה הוא נלחם! והשילוב הזה, זה מה שהוביל אותו קדימה. אחרי שהוא סיים את הישיבה הוא ביקש לדחות שוב את הגיוס, ואני ובטי היינו לחוצים שייתגייס כבר, אז הוא אמר לנו מה אתם לחוצים, אני לומד תורה, אני אתגייס הכל יהיה בסדר. שאלתי אותו לאן אתה מתגייס והוא ענה לאן שירצו אותי לשם אני אלך. ואז הוא התגייס, ולקחו אותו לשריון, לחטיבה 7, בשריון הוא היה כל כך מאושר, היה בחטיבה 7, כל כך אהב את הטנק ואת מחלקת "בייניש" היה אומר לי "אבא אנחנו עושים שבתות כמו בישיבה, שרים ורוקדים" כל כך אהב להיות שם בצבא.

יום שישי לפני שמחת תורה, התקשר אלינו, אמר לנו חג שמח, ושהוא נמצא בגבול, והכל רגוע והוא רואה מקומות ונופים יפים, והכל ירוק, והוא לא ידע למחרת מה יעבור עליו.

אני אבא, בשמי, בשם אמא, בשם האחים שלך, שחר, דביר ושירה הודיה, מבקשים ממך סליחה אם פגענו בך, מבקשים סליחה ומחילה. ואנחנו מאמינים בני מאמינים, ואנחנו מאמינים באמונה שלמה בתחיית המתים ובביאת המשיח במהרה.

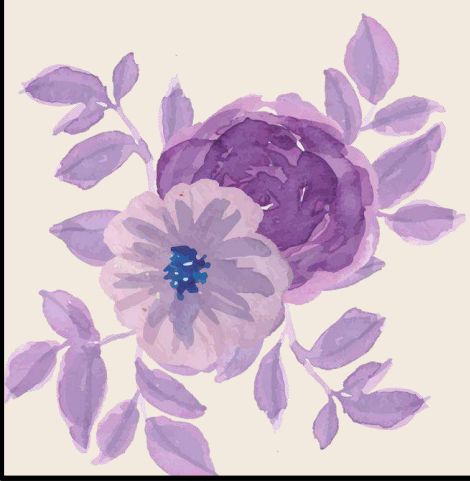
שחר אחותו

**אופירי, אחי הקטן...
בשום סיטואציה בעולם לא דמיינתי שאצטרך לקבור
אותך מוקדם כל כך...
משבת בבוקר אני מספרת לעצמי שאתה
"המאמין שלא מפחד".
האמונה שלך היא זאת שהרגיעה אותי...
הידיעה שאתה נמצא בשטח מתוך שליחות, מתוך
קידוש השם..
טובת העם תמיד הייתה לפני טובתך האישית.
וגאולת ישראל תמיד הייתה בראש מעייניך.**

**אני גאה בך אחי, אני אוהבת אותך, אני יודעת שאתה
שלם, אני יודעת שאתה לא מפחד אופיר, אף פעם לא
פחדת מכלום... תמיד הרגשת את אלוהים איתך, לא
היה לך ספק מעולם...**

**אופיר, נשמה גבוהה שאתה, גיבור ישראל.
תודה על הזמן איתך... תודה על הצחוק, על ההומור
המשובח שלך, תודה על ההזדמנות להכיר אותך,
תודה על המאמצים התמידיים שלך לזכות אותנו,
להפוך אותנו ליהודים טובים יותר...
תודה על הזכות להיות אחותך.**

**השם יקום דמך
נוח על משכבך בשלום אחי**

דביר אחיו

אחי היקר,

לא רשמתי לך הספד, אם להיות כנה, אני רק רוצה שתדע, איזה אח הייתי בשבילי. מאז שאני מכיר את עצמי, כל צעד שעשית, עשיתי אותו אחריך. כל מה שאני מכיר זה היה מהדוגמה שלך. כל ערך טוב שיש בי הוא ממך.

אחי הגדול, שמעתי על אובדן, חצי מהלב שלי נפל. אני כבר לא אדם שלם. משהו בי חסר. איזה אדם היית.

אין לך, אין לך קמצוץ של מושג, איזו אהבה יש לי בלפיד, אחי הגדול.

אני מקווה שמתת מוות שקט, אתה גיבור ישראל! היית צריך לראות, איזה כבוד חלקו לך השכנים, אתה צריך לראות עכשיו את כל האנשים שעומדים פה מסביבי, איזה כבוד הם חולקים לך. כמה אנשים סמכו עליך, שתלך, שתילחם, שתשמור על המשפחות שלהם, שתשמור על עם ישראל. עליך, ועל כל חללי צה"ל שנפלו במלחמה הארורה הזאת.

**אני גאה בך, אין גאים ממני, אחי היקר. איך אמר דוד?
"טובה אהבתך לי מאהבת נשים".**

**תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.
תנוח על משכבך בשלום.**

סבתא ציונה

**אופיר שלי
אהוב ליבי
ציפור הנפש שלי
לב ענק ונפש טהורה
אתה חסר.**

**בלכתך נפערה תהום עמוקה בליבנו,
ולמרות הכאב גאה בכך על הגבורה שהפגנת
בהיותך פצוע קשה, הצלחת להציל עשרות
נפשות.**

**גיבור שלי, שלנו.
מדליקה לעלוי נשמתך ונשמת כל החללים
נר זיכרון שיאיר את דרככם לעולמי עד.
תנוח על משכבך בשלום
יהי זכרך ברוך.**

**אוהבת ומתגעגעת
סבתא ציונה**

דברים שכתבה אימו חודשיים לאחר נפילתו

בוקר יום שישי, שמונה שבועות שאתה אינך. הבוקר צריך להגיע המ"פ שלך. שלא הכרת בכלל, כי היית במוצב שלך סה"כ שלושה ימים עד השבת הרעה ההיא, בה איבדנו אותך.

אני נזכרת בילדות שלך, שלכם. כל אחד שבא לעולם הביא איתו אור גדול.

בגיל 35 כשאבא ואני מצאנו את עצמנו "משפחה" והתחלנו להבין את המשמעויות של החיים, אז חישבנו בינינו את הגיל בו נהיה כששחר תתגייס, ואמרנו לעצמנו שאנחנו מתחתנים עם הצבא לעשר שנים, כי שחר תתגייס, ואז כשהיא תשתחרר אתה תתגייס, וכשאתה תשתחרר אז דביר יתגייס ובעז"ה כשדביר ישתחרר אז שירה תתגייס... וככה, גידלנו אתכם בינתיים כזה...

אנחנו בני חמישים עכשיו אבא ואני.

השבוע "חגגתי" 50, כל שנה ביום ההולדת - בניגוד לשאר הנשים שלא רצו לגדול בעוד שנה, אני תמיד אמרתי שיום הולדת זה נקודת ציון, במסע, בדרך, כי אני מסתכלת אחורה ומונה את כל מה שהספקנו עד עכשיו.

ולא. זה לא היה בחשבון שלי, כי לאבד אותך בגיל 21 לא היה מתוכנן.

כבר דיברנו לא פעם על השידוך שיהיה לך, על האשה המסתורית שתביא לנו הביתה, ועל איך אני אסתדר איתה. כבר אמרת שתגדל את הילדים שלך בשומרון, ותלך לישב את הארץ כמו שכתוב בתורה. ועכשיו אני מבינה, כל כך הרבה דברים שלא קלטתי קודם.

הרי בניגוד לאיך שגידלנו את אחיך, לדרך שאנחנו טוונו להם, אתה טווית לעצמך את הדרך. כשהבנת איך אתה רוצה להתפתח, לאיזה כיוונים אתה הולך. אני זוכרת שאחד המורים שלך בקריית נוער, פגע בך פעם, ואני כל כך כעסתי ורציתי להעביר אותך ל"רנה קסין". ניסיתי לשכנע אותך ששם תוכל להתפתח במגמת תיאטרון, כי זה כל כך התאים לך, היית שחקן תיאטרון בלי ללמוד, היה לך חוש הומור מהמם, ויכולתי לראותך מתפתח בכיוון הזה.

כולם אמרו לך שאתה מבוזבז ושיש לך כישרון טבעי, אבל אתה בצניעותך אמרת לי "אמא, אני אסתדר עם המורה" וכמו גבר בוגר, פתרת איתו לבד את העניין, והמשכת ללמוד בבית הספר. כרגיל. תקופה מסוימת אח"כ, כשעלה הנושא של מעבר בית ספר, לא הבנת איך בכלל חשבנו על המהלך.

אופירי שלי, היחיד שנולד בהדסה הר הצופים, כי פחדתי שתצא בדרך. נולדת בצ'יק...

לא היה לך זמן אף פעם, וככה כמו שיצאת לעולם במהירות, רצית להספיק הכל.

בגיל חצי שנה כבר זחלת והגעת לכל מקום אפשרי, בגיל עשרה חודשים כבר רצת בבית... ואנחנו לא הבנו לאן אתה רץ.

4 שנים ראשונות של החיים לא ישנת, וכך גם אנחנו, במה היית טרוד כל כך - אף פעם לא הבנו.

ויש סיפורים כל כך מצחיקים, ואפילו מעט מפחידים. למשל בשבעה של דודה שושנה, יצאת מהבית של סבתא בתיה ופשוט נעלמת... היית בן שנתיים וחצי, לא יודעת מה הלכת לחפש, אבל מי שמצא אותך שאל אותך איך קוראים לאמא שלך והחזיר לנו אותך בריא ושלם... כשאנחנו על סף התקף לב.

ויום אחד, כשגרנו באדם, סבתא ציונה שמרה עליך ועל שחר, היא פתחה את הדלת, והעגלה, שאתה היית בתוכה, תינוק בן כמה חודשים, נפלה מהרוח והתגלגלה במדרגות. מזל שהיית קשור היטב, למזלנו לך לא קרה כלום... וסבתא לא הפסיקה להתייסר שבוע... או הסיפור הזה שהלכת למגרש והיו לך סנדלים לרגליך, והחלטת שלא בא לך סנדלים, הוצאת אחד אחד ופשוט העפת לצפרדע הירוקה שהייתה שם מול המגרש... סתם כי לא בא לך לנעול אותם... הוי אופיר שלנו המהמם, שיחקת כדורגל תקופה לא מבוטלת, ואחר כך פשוט גדלת והבנת את החיים כל כך מהר. ידעת להבחין בין עיקר לתפל.

כשהיינו מגיעים לאסיפות הורים, תמיד היה לנו נחת. המורים שלך תמיד היו שבעי רצון, והציונים שלך תמיד היו טובים. אף פעם לא ביקשת עזרה, גדלת כאילו באוויר, הכל בא לך בקלות, ראוי להערצה. כנער וכגבר שנהיית, היכן שלא הלכת, היית מושא להערצה של אחרים. בכל מקום שאליו הגעת הבאת את האור איתך. הסיפורים עליך לא נגמרים וכולם כל כך כואבים את לכתך בטרם עת. 21 שנים שקיבלנו אותך במתנה... אם רק הייתי יודעת שהזמן שלנו איתך כל כך קצר... אני מבינה שחיית חיים מלאים, שאהבת את כל מה שעשית, שטווית לך דרך שרק אתה יכולת להבין כמה היא נכונה לך, רק אתה לימדת אותי באמת שהכל הבל הבלים...

ועכשיו אני מבינה כל כך הרבה דברים שלא הבנתי קודם... בלכתך, נתת לי שיעור לחיים... הדברים שעוד לא מצאתי להם פתרון, זה איך מתקנים לב שבור?? איך מתמודדים עם געגוע... ואיך חוזרים לשגרה? כשיש כזה בור בנשמה, איך משלימים את החסר?

ילד שלי.

נוח על משכבך בשלום.

אוהבת אותך כל כך...

שלך תמיד,

אמא

דברים שנשאה אימו באזכרה של שנה לפטירתו

שנה בלעדיך.

בדיוק לפני שנה, עמדנו כאן ונפרדנו ממך, לנצח.

שבועות שאני מנסה לכתוב את מה שאקריא ליד הקבר שלך, בשנה, וכלום לא יוצא. אני שכתבתי, את כל הברכות, מאז שהייתם קטנים לכל הגננות והמורים, לכל האירועים, נאלמתי דום, כל מה שיוצא לי זה לבכות.

לבכות ולהיזכר בכל השנים הטובות שהיו לנו יחד, בכל הטיולים, בארץ ובחו"ל, בחגים, בשבתות, שמאז שהלכת לא נראים אותו הדבר. ואנחנו לפני ראש השנה, ושום התרגשות לא מורגשת, כי איך עושים חגים בלעדיך?

שנה שעברה ויתרת על לצאת לראש השנה, כי אחד החברים שלך סגר, ולא רצית להשאיר אותו לבד, ככה שהיית בבית רק בכיפור, ויום למחרת כיפור חזרת לצבא, זו בעצם הייתה הפעם האחרונה שלנו יחד.

חיבוק אחרון, לפני שיצאת, חצי בצחוק, כי הפרעתי לך להניח תפילין, ולהתפלל.

ויצאתי לעבודה, ערב הושענה רבה, דיברת עם כולנו, סיפרת לנו כמה עזה יפה ופסטוראלית, ולמחרת זעזוע בלתי נתפס לעם ישראל. כולם כבר יודעים, אין צורך לחזור על הטרגדיה הנוראית. ובכל זאת, אתה, הכאב הפרטי שלנו, גיבור שלנו, מניחה שעוד דורות יסופרו סיפורי הגבורה של הטנק, של החברים.

אופירי ילד יקר שלנו, אנחנו כואבים ומתגעגעים, ויחד עם זה ממשיכים בחיים, האובדן הוא חלק בלתי נפרד מהיום יום, ובכל זאת, מנסים לראות בכל יום את נקודת האור בתוך החושך הגדול. מסתגלים למצב חדש. ואוספים בדרך חברים חדשים, חברים לשכול ולכאב, ולומדים גם להודות. במדינה שלנו, מדינת היהודים, צריך להודות על כך שלא נחטפת לעזה, על כך שהיית שלם כשהבאנו אותך לקבורה.

**מתגעגעת לראות אותך חוזר מבית הכנסת בערב שבת ובשבת
בבוקר, עושה לנו קידוש, כי אתה כבר עשית בבית הכנסת...
היה חשוב לך שנשמע קידוש לפני הקפה הראשון של הבוקר...
מתגעגעת לראות אותך "סובל מחום" מוריד חולצה ונשכב על
הרצפה בבית...**

**התמונה שלך יושב עם הכלב על הרצפה או מרים אותו בהפתעה,
והכלב נשאר מופתע וחסר אונים כשאנחנו נקרעים מצחוק...
מתגעגעת לצורת האכילה שלך, לראות אותך נהנה מהאוכל...
מרפד בסלטים, ואחב עובר למנה העיקרית...
ובכלל, מתגעגעת לראות אותך, לשמוע אותך, לחבק אותך. לנהל
איתך שיחות חולין.. לקבל סתם הודעה כזאת מצחיקה
"אמא, אני שולח לך טלפון של חבר, תעבירי לו בביט 17 שח ו401
אגורות..." ואני שואלת את עצמי מה זה הסכומים המוזרים
האלה... ואז מסתבר שקניית איזה ספר קטן של הלכות...
כשכתבתי בעבר שרק אתה לימדת אותי שהכל הבל הבלים, כי לא
תיארתי לעצמי שמשימה כמו לקום כל בוקר לעבודה לשגרה,
עלולה להיות כמעט בלתי אפשרית.**

**וכל קלישאה שנאמרת ושגורה בפינו כמו "השגרה מבורכת"
מקבלת משמעות פי עשרות מונים... כמה הייתי רוצה לחזור
לשגרה שהיום אני מבינה שהיא כלל לא מובנת מאליה. ואני
מצטערת, שהכל כל כך כבד וקשה, כי מי שהכיר אותי לפני, יודע
שהייתי האדם הכי קליל ושמח בעולם הזה, וקשה לי השמחה,
וקשה לי האין והחוסר. ובכל זאת ביום יום, אנחנו קמים לשגרה,
לעבודה, ועושים מה שצריך, כי אין ברירה, ומשתדלים לראות את
האור בתוך החושך הגדול,
ולהינות מהשמחות הקטנות מסביב.**

מודה לקב"ה על הבית, עליך טל, על שחר דביר ושירה, על הילה
שנכנסה לנו הבייתה, ללב ולנשמה למשפחה המורחבת,
לאנשים הטובים שעוטפים אותנו מכל הכיוונים
למשפחת אליהו עידית ואחיה שהגורל הפגיש בינינו, בצער, וככה
הפכנו להיות משפחה
לסביבת העבודה התומכת, האכפתית, המחבקת, שחושבים שאני לא
שמה לב, בזכותכם אני מצליחה איכשהו לקום ולהגיע, ולא לשקוע
במרה השחורה.

ואתה אופירי שלי, אחראי לכל הדבר הזה כאן.
כזה היית, מרכז המחבר בין כולם, אז מה הפלא שהחיבור הזה
מתקיים גם כשאתה פיזית לא כאן? אנחנו נמשיך להתגעגע,
ולהתפלל לגאולה, שתגיע במהרה. אוהבת אותך, תנוח בשלום, אמא.
ומכאן, אני מאחלת לכולנו שלעולם לא נדע עוד שנה כמו תשפ"ד,
ומעתה והלאה יהיו לנו שנים טובות, שמשפחות שלמות יוכלו לישון
בלילה, בלי לדאוג לילדים שנלחמים בחוץ על המולדת, בלי לפחד
מהנקישה בדלת, שנחזור לחיים תקינים.

שיחזרו החטופים, שיחזרו העקורים לבתיהם ושנדע ימים טובים
יותר.

בואו נפסיק לריב, פשוט, תהיו טובים. זה לא מסובך!!

חברים מספרים

בס"ד

מאור משה כהן
חברו לדירה

אופיר הי"ד היה חבר יקר לחברים רבים, ולאחר מותו
שיתפו רבים מהם זיכרונות שהיו להם ממנו ואיתו,
זיכרונות ששופכים אור על דמותו הייחודית.
מדברי החברים כולם, עולה דמות מיוחדת של עלם
המצליח לשלב בצורה מופלאה בין אהבת האדם, אהבת
התורה ואהבת הארץ.

וכך כותב חברו ינון שרף
ביחס להתמדה וליראת השמים של אופיר:

"לפעמים כשהגעתי מוקדם לתפילה (6:40) ועוד לא היה
מניין בבית מדרש, אופיר היה כבר עם טלית ותפילין והתחיל
את התפילה.

כשהיה חוזר מהחדר אוכל לבית המדרש ללמוד בהפסקת
צהריים, היה מתחיל ללמוד מיד, כאילו הוא ממשיך בעניין
שלמד לפני דקה, וזאת למרות שגם בהפסקת הצהריים
עצמה היה לומד....

אופיר היה ישן צהרים בכל יום בבית המדרש במשך כעשרים
דק', היה מניח סוודר על השולחן ועליו מניח את ראשו.
באחד מן ימי הקיץ שאלתי אותו:

מדוע עדיין יש לך על הכסא בבית מדרש סוודר?
וענה לי: זה סוודר המיוחד לשנת צהרים...

גם כשנודע לו שלא הצליח לדחות את הגיוס, לא הראה
עצבות מבחוץ והמשיך ללמוד בלימודו הקבוע, אך החל
ללמוד גם 'הלכות צבא' בצהרים.

בס"ד

ע' מספר

חבר נוסף מרחיב את דבריו של ינון ומציג לנו מבט רחב על
אופיו של אופיר הי"ד:

"שני מעגלים משלימים,

היוו את ציר חייו ומותו של אופיר.

מעגל ראשון-

השאיפה, ההתקדמות, הרצון לעוד, להבין, ללמוד, להשתייך,
שמכוחו בחר אופיר את דרכו החל מהתיכון בקרית נוער, דרך
המכינה בקשת לישיבה במצפה רמון.

בחירה שדרשה ממנו התמודדות והתקדמות מתוך שקט
פנימי, מתוך שמחה וברק בעיניים המסתקרנות להבין, ללמוד,
בלי לוותר, גם כשקשה.

ואכן הדרך הייתה לא קלה אבל מלאת סיפוק

ע.

חבר מהישיבה

**אופיר לימד את כולנו מהי אהבת תורה, אהבת
עמ"י ואהבת הארץ מתוך צניעות וענווה
גדולה.**

**לימד אותנו לחיות חיים מלאים ושמחים מלאי
השפעה, הנובעים מתוך דבקות בה', אהבה,
שקידה ועמל בלתי מתפשר בתורה ובמידות.
אופיר ראה את הטוב בכל אדם, בכל מקום
ובכל משימה ותפקיד.**

**היתה בו תמיד התקדמות וצמיחה מתמדת
מתוך שקט, שמחה, ושלווה פנימית. היה בו
חיפוש בלתי פוסק אחר האמת והטוב.**

**חבר יקר, אוהב ואהוב על כולם, מצא חן ושכל
טוב בעיני אלוקים ואדם.**

**חי חיים מלאי קידוש ה'
ונפל בדמי ימיו על קידוש ה'
בקרב על הגנת העם והארץ
ביום שמחת תורתנו.**

חבר מהישיבה.

בס"ד

חבר נוסף מהישיבה

עמל, התקדמות, שמחה, פשטות ושקט-
אלו היו המאפיינים הבולטים באישיותו של אופיר.
נראה שדרך לימוד הגמרא אפשר היה לפגוש את כל אלו:
רצון להבין, צמא- צמא אמיתי לעוד ועוד, מתוך השקעה יום-
יומית, בנחת ובשמחה.
ועם זאת עדינות וחכמת חיים המבינה ומכילה מורכבויות.
הבנה מה חשוב ומה פחות, איפה אפשר לוותר איפה אפשר
למשוך קדימה, וזה כל כך משך ובלט בקרב משפחתו שגרם
לכולם לראות בו דמות.
ומעגל שני- מותו- מיתת הרוגי מלכות שאין כל בריה יכולה
לעמוד במחיצתם.

חז"ל אומרים "יגעת ומצאת תאמין" משום שכך היא הדרך-
היגיעה והעמל הם העבודה ואח"כ 'מציאה'- שהיא לא תוצאה
ישירה של העמל ובכל זאת מגיעה רק אחרי העמל.
אז תאמין- דהיינו- זו הדרך בחבור שלנו לרבש"ע.

וכך אצל אופיר- מיתתו על קידוש ה' היא המציאה שאחרי
היגיעה, מדרגת החיים שאמנם הייתה הבסיס לכל העמל, אך
אי אפשר היה להגיע אליה רק מכוחו, וממילא מהוה השלמה
לתמונה - תאמין.
כך אצל אופיר- שייך לדרך העולה, השואפת גבוה ומטפס בה
לאט ובשמחה - "ייגעת". וממילא ביום מותו הושלמה התמונה
"מצאת", ואז "תאמין"- עכשיו נראה החבור השלם והתמונה
השלימה - חיים של דבקות בה', מלאי שאיפה, ובסופם
התעלות עליונה.

נהוראי מספר

אופיר, מה רב האובדן. עדיין לא הבנתי, עדיין לא עיכלתי את חסרונך וכנראה שלא אבין אף פעם.

אלו מילות פרדתי ממך אחי, מילות זכרון לאדם שהיית, לאדם שקצרות המילים מלהכיל.

אופיר, הכרתי אותך חצי שנה, אך זה מרגיש הרבה יותר כשאני חושב על כמות הדברים שלמידת אותי ושספגתי ממך.

אני עוד זוכר את תחילת שיעור א' שלי, הגעתי מפוחד ועם חששות בלי לדעת מה מצפה לי במסגרת הישיבה. למזלי שיבצו אותי לדירה איתך וכשנכנסתי עמדת שם עם החיוך שלך. אותו חיוך שאף פעם לא ירד מפניך, אותו חיוך שעודד ודחף את כולם, אותו חיוך שעודד ודחף אותי.

תמיד חייכת, תמיד צחקת, תמיד ראית את הטוב. זה לא שהתעלמת מהרע, זה פשוט שמבחינתך אין רע בכלל. למדת אותי עין טובה מה היא.

תמיד זה היה תעלומה בשבילי למה אתה תמיד הולך לישון מוקדם. פעם אחת ניגשתי אליך ושאלתי "מה אתה קם מוקדם שבגלל זה אתה הולך לישון כל כך מוקדם?" חייכת אליי כמו תמיד ואמרת "עזוב לא משנה", המשכתי לשאול ועדיין אותה תשובה. אז שאלתי "לפחות תגיד לי מה אתה עושה שבגללו אתה קם מוקדם?" ועוד פעם אותה תשובה עם אותו חיוך... "עזוב לא משנה".

רק כאשר שמעתי את ההספד שאמר הרב צבי הבנתי, הבנתי מה היא ענווה.. רק כאשר הרב צבי סיפר את סודך שקמת בחמש בבוקר כל יום, טבלת, והלכת ללמוד. רק אז הבנתי מה היא המשמעות של ענווה, של לעשות בלי רעש וצלצולים בלי רצון לכבוד ותהילה, אלא לשם שמיים.

בס"ד

-המשך-

תחילת הטור, ספר ההלכות היהודי, אינו מתחיל כמצופה
בהלכות אלא במשנה:

"יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר, קל כנשר, רץ כצבי, גיבור
כארי לעשות רצון אביו שבשמיים"

זה הבסיס להתנהג כעבד ה', משם מתחילים ללמוד איך יהודי
צריך להתנהג, לפני שיהודי מתחיל ללמוד הוא צריך להיות
מוכן ללמוד.

אופיר היית עבד ה', לא עניין אותך מה יגידו ומה יאמרו,
-היית עז כנמר.

היית תמיד יודע מה צריך לעשות ולמה צריך להתקרב וממה
צריך להתרחק,
-היית קל כנשר.

תמיד רצת לבית המדרש בלי לבזבז את הזמן.. קדימה בכל
הכח!
-היית רץ כצבי.

תמיד קמת בבוקר מוקדם, ולא התעצלת בלימוד התחלת
במכינה עברת לישיבה ודחית צבא כמה שיכלת תמיד
התגברת, תמיד נלחמת. אם זה בבית המדרש ואם זה בשדה
בקרב. לא וויתרת אפילו לא חשבת על לוותר, לא ידעת פחד,
-היית גיבור כארי.

לימדת אותי מה היא מעלה של שנייה של לימוד תורה.
למדת הרבה וכל שנייה שיכלת פתחת ספר אף פעם זה לא
היה נראה לך מספיק, לעולם זה לא היה נראה לך שמגיע לך
לנוח קצת, לעולם לא זלזלת בשנייה של לימוד.

"אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה
אז תבין יראת ה' ודעת אלוקים תמצא"

אופיר, למדתי ממך רבות:
עין טובה, אהבת ישראל, תמימות, ענווה, לימוד תורה,
אהבת ויראת ה'.

תמיד חיית כלוחם וכך גם נפלת.
לעולם לא עצרת תמיד נלחמת.
תמיד ראית לעיניך את ערכי תורת ישראל, עם ישראל וארץ
ישראל.

ועל שלושת אלה נלחמת כל החיים ובשמחת תורה, ביום בו
אנחנו שמחים ומוודים לה' על התורה שמסמלת את ערכים
אלו, את בחירת ה' בנו לעמו ולתת לנו את תורתו, על
הבטחתו לנו את ארץ אבותינו.

ביום זה לחמת את מלחמתך האחרונה,

אופיר אני מצדיע לך.

בס"ד

ישי מספר

אופיר, הרבה זמן לא התראינו.

אני כותב לך בדמעות וגעגוע עמוק.

ביום הראשון שהגעתי לישיבה לא ראיתי אותך, רק בלילה שבאתי לחדר ראיתי אותך ישן. נשמתי לרווחה אם אתה ישן, אז גם אני אוכל ללכת לישון בשעה סבירה. בהמשך התחלתי להכיר אותך, ראיתי מישהו עם שמחה פנימית, עם חיוך אמתי ותמידי, ראיתי אדם שקדן ורציני, אדם שלא מוותר לעצמו.

אתה אדם שאפשר לומר עליך "יגעת ומצאת תאמין" לאן שהגעת הגעת בגלל שעבדת ויגעת, גם בתקופות קשות יותר וגם בתקופות קשות פחות.

כל לילה, לפני שהלכנו לישון, היינו מדברים, מתווכחים וגם סתם צוחקים. אני ראיתי בן אדם חכם ואיש שיחה אדיב.

תמיד בבוקר שהייתי קם לא היית במיטה. הייתי שואל אותך לפעמים "מתי אתה קם?" היית עונה "קצת לפניך" "עזוב לא משנה" או משהו בסגנון. אבל אחרי כמה חודשים ראיתי שאתה קם כל בוקר ב5:17 לא משנה מתי ואיך הלכת לישון. לא שמעתי אותך שם את השעון על נודניק, אפילו לא פעם אחת. היית שומע את השעון מעורר וקם ישר. כמו שאומר ה"שולחן ערוך":

"יתגבר כארי לעבודת בוראו, שיהא הוא מעורר השחר"

שאלתי אותך פעם "אופיר, אם אתה קם כזה מוקדם, למה אתם מחכה לתפילה של הישיבה? תתפלל כבר בנץ" ואתה ענית לי: "אני לא רוצה כי רש"י אומר שמי שקמים לנץ הם "ענוותנים ומחבבים המצוות, ואני לא כזה".

בס"ד

פעם אחת הלכנו לישון מאוחר וראיתי אותך הולך לבית מדרש.
שאלתי אותך לאן אתה הולך, ענית לי "אני הולך כבר לעשות
משמר אני אשן מחר בבוקר" למדת עד הנץ והלכת לישון
מאחרי התפילה עד סדר בוקר, ואת המשך היום עשית כמו
גדול.

בפורים אני הגעתי קצת שיכור בלילה לדירה והרעשתי והערתי
אותך. כשהתעוררת, הבנתי שהערתי אותך והתחלתי לבכות
על זה שהערתי אותך. בכיתי לפחות שעה וחצי שהערתי
אותך, ניסית להסביר לי שזה לא נורא והכל טוב, עד שבסוף
כשראית שאני לא שומר על השקט והלכת ולמדת כל ליל
פורים, ישנת איזה שעה למחרת בבוקר ואחרי זה המשכת
כרגיל בלי עצבים.

פעם אחת כששטפת את הדירה שמענו ריב תוך כדי השטיפה.
הפטרתי לך שהוא 'פנאט' וענית לי שאם אני רוצה להגיד דבר
שכזה, אני חייב לשמוע וללמוד את הדעות קודם כל, ושאלת
אותי "אתה מכיר את הדעות?" עניתי שלא.
למדתי ממך מאותה הפעם, שכשאני מדבר על מישהו אני צריך
לדעת על מה אני מדבר והאם אני יודע בכלל את המקרה.

דבר נוסף שהלוואי ואני אלמד ממך זה לא להתלונן.
אתה בחיים לא התלוננת. ואם הייתי מתלונן, היית מסביר עד
כמה האוכל לא גרוע, ושזה לא נורא אם האוכל טיפה לא טעים
וכו'...

צר לי עליך אחי, אופיר נעמת לי מאוד.

"הצבי ישראל על במותיך חלל איך נפלו גיבורים"

הלוואי שאהיה ראוי ואצליח להמשיך בדרכך ובמורשת שלך.

זכרונות שעלו בי מחברי אופיר טסטה ז"ל הי"ד

כידוע אופיר היה בחור צנוע, עדין, שקט ועם שמחת חיים.
תמיד היה עם חיוך תמיד היה אופטימי.

זכיתי להכיר אותו גם מכך שהייתי איתו בדירה וגם מכך
שישבנו זה לצד זה בבית המדרש וע"י זה זכיתי להכירו גם
בלימודו וגם בחיי החברה.

זיכרון שעלה בי מתכונת השקדנות בה אופיר ניחן :
אופיר היה קם בכל בוקר מוקדם מאוד, לומד לפני התפילה
ואומר את ה"קרבנות" ושאר הקדמות התפילה. התפילה
עצמה היתה בשעה מוקדמת 6:45.

אופיר היה ממשיך ללמוד לאחר התפילה. וגם אם היה עייף
לאחר מכן, לא היה יורד לחדרו לישון אלא היה לוקח את
הסוודר, שקיבל ממכינת קשת והיה כתוב מאחור 'קשתי' (-
כינוי למי שנשאר שנה שניה במכינה) והיה הולך עם הסוודר
הזה בגאווה, מקפל לברית, מכוון שעון מעורר לרבע שעה
עשרים דק', קם עם חיוך וממשיך ללמוד במרץ.
דבר נוסף בו אני נזכר ..

כשאנשים היו פונים אליו ומדברים אתו דברי חולין בסדר
הלימוד, ניכר היה שהדבר הפריע לו, אך הרגיש לא בנח לומר
זאת..

סדר צהרים אחד בתקופה שלפני גיוסו, אותה תקופה רצה
לנצל במיוחד את זמן הלימוד, פניתי אליו בדבר מה ואז אופיר
שלף כרטיס בו היה כתוב בפתק שהדביק עליו "קיבלתי על
עצמי בלי נדר שלא לדבר בשעת הסדר" הראה לי אותו בחיוך
מתנצל והמשיך בלימודו...

כשהיה נתקל בהלכה חדשה שלא הכיר, היה מתלהב, פותח
מקורות ולומד את ההלכה על כל פרטיה...

אופיר אהב במיוחד ללמוד בספר "הליכות עולם" של הרב עובדיה שהיה לו במקום.

בתקופה לפני הגיוס בער בו הרצון להגיע לצה"ל מוכן, במיוחד מבחינה תורנית ... הוא רכש זוג ספרים של הרב רימון – הלכות לחיילים ולמד אותם בחשק רב...

הוא היה מבקש ממני לבחון אותו מאיזה דף שאני רוצה עד המקום שאליו הגיע ותמיד היה יודע הכל, עם כל הסעיפים וכל החילוקים, ממש לקח את זה ברצינות.

כמו כן ארגן חבורה עם אחד הרבנים למתגייסים במרץ ודאג שיהיה בזמן הכי נח לרב ולכולם.

גם כשהיה יוצא שבתות הביתה, היה יוצא בעיקר בשביל מצוות כיבוד הורים ובשביל המשפחה ומצידו להישאר כמה שיותר בישיבה. וכשהיה יוצא – תמיד יצא ביום שישי. הוא היה קם מוקדם, מתפלל לומד ויוצא באזור 10:00 .

כששאלתי אותו איך הוא מספיק ענה :

"מה הבעיה? אני מגיע באזור 14:00 הביתה, מתאפס רגע ועוזר בבית בהכנות לשבת".

דוגמא נוספת לרצינות ולשקדנות שלו-

כשיצאנו עם הישיבה לדחות גיוס, הוא היה מחויל כבר ולא הצליח לדחות ולכן נשאר בישיבה ... ערב קודם, הישיבה הודיעה שהתפילה תהיה בוותיקין ומידי יוצאים. חשבתי

לעצמי: אולי אופיר יקום למניין מאוחר יותר, שכן הוא אינו צריך לצאת איתנו, אבל אופיר, כמו אופיר, קם לתפילה בישיבה - בוותיקין, וישב ללמוד . כשחזרנו, שאלתי אותו מה עשה כל היום בלי חברותות, בלי אף אחד, אז הוא ענה בפשטות – למדתי...

הייתה באופיר אופטימיות יוצאת דופן, תמיד חשב טוב ותמיד גם האמין שכולם מתכוונים רק לטוב ..

אני זוכר לפני שהתגייס, חיפש חברותא חדשה למרות שנשאר לו רק שבוע וחצי עד "בין הזמנים" (חופש שלבני הישיבות). כמו כן, אופיר בלט ברגישות שלו לסביבה ובכללי רגישות ושימת לב לדברים שלא כולם שמים לב. כל פעם שסיפרתי לו סיפור, עצר אותי וביקש שאחשוב רגע האם זה לשון הרע. תכונה נוספת שהייתה בו – חשיבה על האחר ולא רק על עצמו. דוגמא נוספת לרגישותו :

בתקופה שלפני שהתגייס רצה להכיר את מצפה רמון, אז הציע לי ללכת אתו למכתש לראות כוכבים הצטיידנו בגיטרה ומצלמה. בדרך עברנו במכולת הוא קנה לנו שוקולד ואני קניתי כרטיס לוטו – שנבדוק בחזור אם זכינו...

בדרך היו הרבה רוג'ומים, אבנים אחד על גבי השני שאנשים בונים, רציתי סתם לזרוק על אחד כזה אבן, אך אופיר מיד עצר אותי ואמר בחיוך שלא לעשות זאת, שכן למחרת יבואו מי שבנו ויתבאסו שפירקו להם. כזה היה אופיר, תמיד רגיש לסביבה, שם לב שאף אחד לא נפגע.

כחודש לפני גיוסו, לקח חלק פעיל מאוד עם עוד חבר מהדירה בסדר וניקיון יסודי בדירה ואפילו רצה לקנות מכספו מתקן לייבוש כלים לדירה. כששאלתי אותו מה גורם לו לעשות דבר כזה דבר, ענה שאחד מחברי הדירה סיפר לו שקשה לו עם כל הבלגן והלכלוך בדירה אז הוא רצה לשמח אותו שיהיה מבסוט...

סיפור נוסף:

בימי שישי היה מתארגן מוקדם לשבת טובל במקווה ובא ללמוד בבית המדרש כמה שעות לפני התפילה, והיה פורס מפה לבנה גם לשולחן שלנו וגם לשולחן שלידנו.. תמיד דאג לשני.

גם בפורים על הבוקר, רצה לשמח ולהכניס את החבר'ה לאווירה פורימית ועבר עם בקבוק שוקו וחבילת עוגיות בכל הבניין והציע לכולם ...

באופיר הייתה ענווה מופלאה אך היה לו גם ביטחון עצמי
ומודעות למה שהוא שווה .
כששאלתי איך יסתדר עם שעות השינה בצה"ל, ענה בלי לפקפק
בעצמו "דווקא בקטע הזה אני חושב שאסתדר..."

כששאלתי את אופיר ממש לפני שעזב את הישיבה האם הוא
יחזור אלינו לישיבה אחרי צה"ל אמר: "אני תמיד מוצא את
עצמי לומד רחוק מהבית בהתחלה בקשת בצפון ועכשיו
במצפה.. אני רוצה ללמוד בישיבה בירושלים"
היה לי קשה אבל האמנתי שאתה תחזור בסוף... עכשיו אתה
במקום קרוב יותר לקב"ה עם כל הגיבורים של עם ישראל שהגנו
עלינו ..

איפה שנגמרות המילים מתחיל תפקידו של הלב .
לא אשכח אותך, את מי שהיית בשבילי, חבר ומודל לחיקוי.
אופיר בשבילי היית דמות ותישאר דמות לתמיד .
אשתדל ללמוד ממך אהבת עם ישראל, אהבת תורת ישראל
ואהבת הארץ. דרך ארץ, עין טובה ושמחה מתמדת.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.
ניפגש בגאולת ציון בעזרת ה' במהרה.

דברי זיכרון לזכרו של אופיר

קשה המלאכה לכתוב דברי זכרונות על חברי היקר אופיר טסטה, שנפל בדמי ימיו על מערכות צור ישראל. ננסה קצת לכתוב דברים שאני זוכר מזמנים בישיבה וממה שהתרשמתי מגדלותו.

כשהוא הגיע לישיבה יצא לי לאכול איתו ארוחת בוקר, להכיר אותו קצת, הוא סיפר לי על המכינה ועל המעבר וראיתי בחור נעים הליכות ובעל מידות טובות.

אופיר היה שקדן גדול ועמל על התורה מהבוקר עד הלילה, יושב ושוקד על תלמודו לא מסתובב ולא הולך, פשוט יושב ולומד. כשיש לו שאלה הולך למתיבתא בחוץ בשקט, בודק וחוזר לתלמודו. אוכל בנחת, ושוב פעם שב לתלמודו, יום יום שעה שעה.

פעם רציתי לשאול אותו משהו בהפסקת צהרים כמובן שהוא ישב במקומו, הוא חזר על תלמודו בע"פ "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו" הוציא בפיו ואף עשה סימנים עם הידיים לא רציתי להפריע, עד שהוא שם לב. הוא דיבר עימי במתינות ללא שום הרגשה שאני מפריע לו, אלא בנחת, ולאחר שסיימנו הוא חזר לשינונו.

כל שקידתו לא היתה מתוך לחץ אלא במתינות, מתוך חיבור אמיתי לתורה, מתוך חיות פנימית, לומד בנחת, מבין וחוזר, מסכם סוגיות.

אני זוכר חמישי בלילה אחד הוא ישב מאחורי, לא במקומו הרגיל, אולי כי היה שם חושך, הוא חזר על הסוגייה שלומדים בבוקר בסדר עיון בכזו נעימות ומתיקות..

העיון הוא דורש ומאתגר, והוא השקיע בו עמל וזמן רב, העמיק ורצה להבין עד הסוף, בלי שום ניסיון להחצין את עצמו ובלי שום נצחנות, אלא ברצון פנימי לדעת את הסוגייה לעומק כמו שצריך, בלי ניסיון לגמור כבר ולעבור לסוגיה הבאה.

היה לו שקט פנימי. הוא לא חיפש כבוד כלל, חיפש רק ללמוד ולהתקדם.

דיברתי איתו אחרי סוכות שנה שעברה, שאלתי אותו "איך היה? מה עשית?" והוא ענה לי בפשטות: "הייתי בסוכה בלי ללכת לשום מקום, אני אוהב לשבת בסוכה ללמוד בשקט". בלי רעש ובלי פרסומים שמח במקומו לא מחפש את האושר מחוץ לו.

אופיר היה מלא במידות זכות ונעלות. הוא לא היה מרים את הקול, תמיד שמח עם חיוך על הפנים, אצילי, אוהב את הבריות בלי שום מחיצות, כולם אותו דבר. לא מחפש להתחבר דווקא לחבר'ה מסוימים, בסגנון מסוים. אוהב את כולם ונותן ערך לכל אחד. הוא לא היה מחפש לשנות את האחר, אלא להוסיף בעצמו עוד תורה ויראה שמים, והכל בטוב ובנעם. אני זוכר סעודת שבת בישיבה, בלי להוציא מילה פשוט ישב ולמד. עמדה פנימית לנצל את הזמן ולהוסיף בקודש. הוא רצה ללמוד הלכות צבא רציני, הוא למד ספר של הרב רימון כדי לבוא מוכן. הוא היה מסודר ומאורגן. השילוב הנאה של שקידה גדולה יחד עם דרך ארץ, מתינות ואהבת הבריות היא דורשת לימוד, ואופיר עשה זאת בטבעיות ובחכמה. הוא ידע להיות רציני לגמרי בלימוד יחד עם חיות ושמחה. מספרים שהוא קם כל בוקר ב־5 טבל והתחיל ללמוד בלי להחצין את עצמו כלל, ובלי שום התנשאות פנימית. מלא בעצמה פנימית, מלא בענווה, לא מחזיק מעצמו. הוא ממש הסתיר את עצמו ולא סיפר על פועלו, צדיק נסתר. רב הנסתר על הנגלה, מלא ביראה ובאהבת ה', זך וטהור.

בס"ד

הלכנו פעם לעונג שבת ודיברנו על חילונים נדמה לי, ואופיר
אמר: "אם מישהו שואל אותי למה אני שומר שבת, אני אומר לו-
כי זה מה שכתוב בתורה!" כזאת אמונה ותמימות...

בחור בלי עקשנות בחברה, מלא באור.

לפני שבתות אני זוכר איזה אור על הפנים שלו איזה שמחה
שבאה שבת המלכה..

בפורים בהיותי לא צלול כ"כ נראה לי ישבתי והוא בא ולקח אותי
לשירים וככה עם ידיים אחד על השני שרנו כולם "ידיד נפש"
ו"ק-ה אכסוף" "ויהיו רחמך מתגוללים על עם קודשך" בכזו
דבקות ורוממות רוח.

אופיר היה פורץ דרך בחייו נגד הזרם החברתי בו הוא גדל, עלה
וצמח במעלות התורה והיראה.

הזכירו בהלוויה שהוא שמח בכל מקום שהוא היה בו, זו גדלות
לראות את האור ואת הטוב בחיים. לא לקטר, לחיות בנעם, כי
העולם הזה הוא טוב, ובכך לשנות את העולם.
היתה לו שמחה תמידית, מידות זכות. הוא היה מקובל על
הבריות, מלא דרך ארץ מתוך פשטות.

שנזכה ללמוד ממך אופיר כמה שאפשר, לראות את הטוב,
להוסיף קדושה ואור במציאות.

קשה לעכל את המאורע בו נפלת ומסרת נפשך על קידוש ה', אבל
האמונה התמימה מעל הכל.

כמו שאמרת "כי זה מה שכתוב בתורה", דהיינו כך ה' רוצה
שיהיה.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

הכותב בצער ובקושי על הסתלקותו,
חברו מהישיבה ידידיה שילה

בס"ד

"אופיר"

אז חיפשתי את המקור לשם אופיר ומצאתי :

"אופיר היה שם מקום שהיה שם זהב טוב עד שהמלכים היו מסגלים (מלשון סגולה) (ואוצרים) לאוצר (זהב זה, ומחמת כן קראו לזהב זה "זהב אופיר" "

-עיין בספר איוב פרק כ"ב פס' כד ברש"י, והמצודות דוד שם פירש: "זהב אופיר הוא החזק שבזהבים" ובמצודות ציון, במשלי כ"ה, י"ב פירש: "זהב יקר וטוב".

אחד ממאפייני הזהב הוא שהוא חשוב מכל מיני מתכות. וזהב אופיר, כפי שראינו, חשוב מכל מיני זהבים. וכך גם אופיר –

כל מי שהכירו ידע על לב הזהב שהיה לו, אך אופיר לא הסתפק בזהב רגיל, במידותיו הטובות והארת הפנים שהייתה לו הבריק והקרין לכל עבר את ברק זהב האופיר, החזק והיקר שבזהבים, והאיר כל מקום שאליו היה מגיע.

הוא זכה לקיים את מה שאמרו באבות (פ"ב משנה ט) "צאו וראו איזוהי דרך ישר שידבק בה האדם...עין טובה, ...חבר טוב ...שכן טוב...הרואה את הנולד. רבי אלעזר אומר: לב טוב, אמר להם: רואה אני את דברי אלעזר בן ערך מדבריכם שבכלל דבריו דבריכם".

לזהב מספר תכונות שממש מתאימות לאישיותו של אופיר -

• "תפוחי זהב במשכיות כסף" (משלי כ"ה, י"א) -

פסוק זה מרמז לנו על החלק הנסתר שבתורה, שנחשב כתפוחי זהב שמכוסים במשכיות כסף, מחמת יוקרם ועליונותם, כך שרק המתבונן היטב יוכל לראותם מבעד לחריצי משכיות הכסף. ואכן ידוע שדבר יקר וטוב לא יכול להיות גלוי ומוכן לפני כל דורש, אלא מוצנע ומוחבא. וממילא נלמד שככל שדבר יותר מוצנע ומוחבא זהו אות לגדולתו.

וכך היה אופיר -

ידוע למכריו על ענוותו וצניעותו ומתוך כך נלמד על גדולתו שהיה כמו אותו תפוח זהב המכוסה ומתכסה במשכיות כסף מפאת יוקרתו וחשיבותו.

אופיר, מתוך אהבת התורה שהייתה בו, היה שוקד ומתמיד בלימוד התורה ולא רק בלימוד חדש, אלא גם היה מרבה בחזרות על מה שכבר למד. אני זוכר איך היה לוקח את המחברת שבה סיכם את הסוגיות שלמדנו בעיון בכיתה והיה חוזר עליהם לפעמים בישיבה במקום ולפעמים בעמידה או הליכה ליד המקום, מתוך ריכוז והתמדה עם פנים מאירות. היה פשוט נעים לעבור לידו, להסתכל עליו, ללמוד ממנו. בכך ממש קיום את הפסוק "והיו הדברים האלה... על לבבך" – שחזר על לימודו כדי שיהיו על לבבו ולא ישכחם "ודיברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשוכבך ובקומך".

ואכן, גם עניין זה מצינו בזהב, שככל שמצרפים אותו יותר בכבשן, כך מזדכך יותר. וכן דברי התורה, ככל שחוזר יותר ויותר, מצרפם ומזככם. כך אופיר זיכך את תורתו שלמד עוד ועוד ע"י שחזר על לימודו. (עיין בספר כרם שמעון חיים עמ' ס')

עוד תכונה של הזהב הביא בספר דברי חיים (עמ' 72) שהזהב מורה על שתי מידות – היראה והשמחה, שכתוב שהזהב נוצר מהתאחדות האש והעפר. וכך גם האדם - נשמתו היא מאש של מעלה, וגופו הוא מעפר האדמה. וכך יבוא האדם למידת היראה והשמחה, שמצד אחד יזכור תמיד שהוא עפר מן האדמה, כמו שנאמר בשאול שהיה "נחבא אל הכלים" ודווקא הוא היה ראוי למלוכה, וכן משה רבינו ע"ה שהיה עניו מכל האדם ודווקא הוא נתן התורה.

וכפי שסיפרו, שהיה קם מוקדם בבוקר, טובל ולומד לפני
התפילה, בלי שידעו על כך.

ודומה למה שאמרו חז"ל "מאין באת מטיפה סרוחה", ש
ע"י כך יבוא למידת היראה, אך מצד שני יזכור שהקב"ה נפח
באפיו נשמת חיים, נשמה טהורה מ"אש של מעלה" ובכך יבוא
לשמחה עצומה שהוא חלק אלו-ה ממעל .

וכן מצינו באופיר שהיה ירא שמים וגיבור בעבודת ד' ולא וויתר
לעצמו, כי ידע שזה האמת והלך עם זה עד הסוף.

וכן מצינו בו את מידת השמחה - שהיה שמח בצורה הכי
פשוטה שיש, עם פנים מאירות וחיוך מתמיד.

ידוע שיש לקחת ממעלותיו של הנפטר ולהמשיכן כאן בעולם
הזה, ודבר זה יעמוד לו למעלה לזכות ונחת רוח.

ולכן כולנו נשתדל לקחת וללמוד, כל אחד מה שיכול,
ממעלותיו של אופיר ולהתחזק כאן, כדי לזכותו ולהעלותו
בעולם העליון ולהחזיר לו קצת ממה שאנו חייבים לו.

יה"ר שיראו ענינו וישמח ליבנו ותגל נפשנו בגאולה השלימה,
בביאת משיח צדקינו, בבניין ביהמ"ק ובתחיית המתים במהרה
בימינ, אמן!

יהי זכרו ברוך.

חברו לדירה,

מאור משה כהן.

בס"ד

נבנה לזכר אופיר בית כנסת

“תפארת אופיר”

בירושלים, רחוב משה שמיר, פסגת זאב.

אנפיר

יחזקאל אוסידה-ויקטור קאסאן זצ"ל
ארבע-מאות ושלשים פער
יחזקאל אהרן-דעמטריוס זצ"ל
(מלכ"א, ט', כ"ח).

בס"ד

בגינה הקהילתית בירושלים,
בפסגת זאב
נשתל עץ לזכרו של אופיר

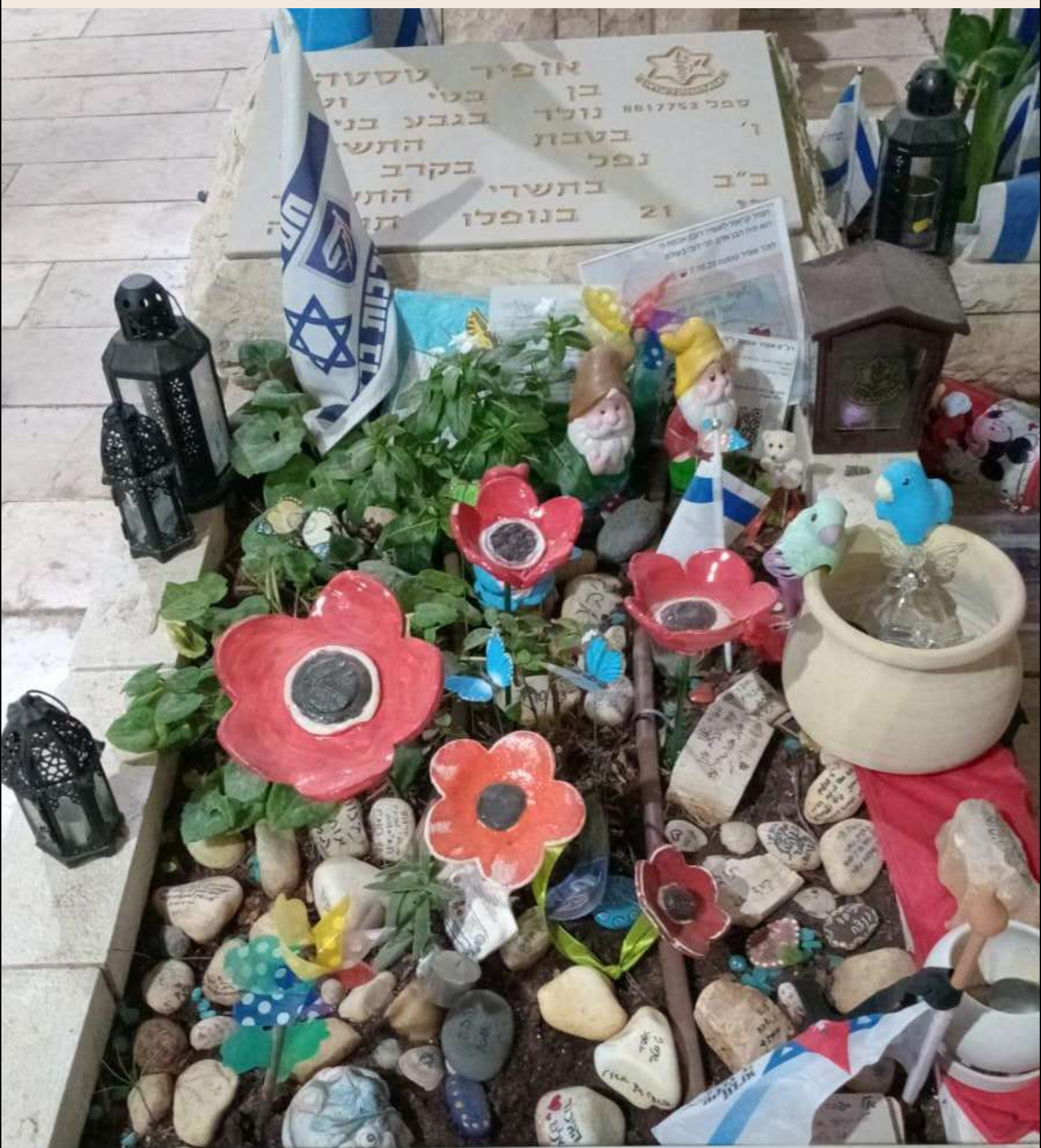
בס"ד

בבית הספר שובו נפתחה כיתה לזכרו של אופיר.

בס"ד

יהי זכרו ברוך

כל מה שהקדוש ברוך הוא עושה
הכל לטובה, יש?

אלבום זה הוא חלק מתוכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבה ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתוכנית זו, מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית המעורבות החברתית. התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תוכנית זו נעשית עם השותפים הבאים:

- ארגון "יד לבנים"
- אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה- משרד החינוך
- עיריית ירושלים
- מכללה ירושלים
- אולפנת צביה

לווי והנחייה:
רחלי כהן

כתיבה ועריכה:
הדס זקני